

www.e-rara.ch

Empyreuma Eusebeias, quo miscellanea

Johannes

Tiguri, anno 1681

Zentralbibliothek Zürich

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-17639>

Apanthismata [...].

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

δοξάσῃ σε ἔγω καλῶς ἐπὶ δόξαν ὁδούσῃς τὴν ἀλη-
θῆν, τὴν ἐν ἀγγέλοις, τὴν παρὰ Θεοῦ. Ὁμολογῶ δὲ
σε Χριστὸς, ὡς ἰδιον μαθητὴν, ἐπὶ τῷ ἀγγέλῳ, καὶ δο-
ξάσῃ σε, ἂν γλῆν τὸ ἁπλοφροσυνῆς αὐτῷ μεμητῆς
τὸ λέγοντῶ. Μάρτερες αὐτῶ ἐμῶ, ὅτι περὶ αὐτοῦ καὶ ἁ-
πλὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ δούρετε ἀπὸ παυσιν ἰαῖς ψυχαῖς
ὑμῶν. Μαθ. ια'. κθ'. ὧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τὰς
αἰῶνας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἐκ τῶν πραγματειῶν τῶ ἐν ἀγίοις πα-
τρὸς ἡμῶν Ἰωάννης Ἀρχιεπισκόπος Κωνσταντινου-
πόλεως ὁ Χρυσόμῳ.

Ἐκ τῶ πρώτου Τόμου.

I.

Οὐχ ὅρας τὰς πολλὰς χρήματα κεκτημένους, ἐπι-
δὸν ἐφόδον πρὸς δόκωσι πολεμίων, πόσῳ πρὸς
νοίαν ἐπὶ τὴν τέτων φυλακὴν ἐπιδέκνυνται; οἱ
μὲν γὰρ καὶ μοχλοῖς ἐναποκλείοντες, καὶ πᾶσαι ἀσ-
φάλειαν ἐπιδέκνυνται οἱ δὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν κα-
τερύποντες, ὥστε διωγηθῶσι πάντας λαθεῖν;

2. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἡμῶς πρὸς τὴν πλῆ-
θυν τῶ δόξης σωμαζήσαντες, μὴ πολλῆς φυλάτῃς
τέτον τῶ ἀκρίβειας, καὶ μὴ πρὸς τὴν ἐξουσίαν τῶ ἀ-
πάντων ὀφθαλμοῖς, ἀλλ' ἐν τῷ ἀσφαλεστάτῳ τῆς
ἀληθείας ἀμείνω τῶ καὶ ἀκρίβειαν, καὶ πᾶσαι τὰς
ἐφόδες ἀποτρίψῃς τὰς τῶν ὑφελείας ἐσπεδακῆς,
εἰνα ἀνάλωθαι αὐτὸν ἀφελῶντες, διωγηθῶν.

τῆς ζωῆς μεδισάμενοι, ἐφόδισεν ἵνα ἔχῃ πρὸς τὴν ἐν-
τεῦθεν ἀποδημίαν.

3. Ὡς περ γὰρ οἱ ἐπὶ τῇ ξένης τυγχάνοντες, ἐπη-
δὸν μέλλουσιν εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανιέναι πατρίδα,
ἀπὸ πολλῶν ἔχρονται μικρὸν ἀποδύσας ἢ ἐπείρου)
συναγαγὲν ἱσταῖται ἐφόδια, ὅσα πρὸς τὸ τὸ ὅδ' ἢ μῆ-
κος ἀρκεῖν αὐτοῖς δοκῇσεται, ἵνα μὴ λάθωσιν ἐσωτῆς
λιμῶ παραδιδόντες.

4. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἀνέλαβον καὶ ἡμεῖς, καθάπερ ἐπὶ
ξένης ἐνταῦθα τυγχάνοντες, (ξένοι γὰρ πάντες ἐσ-
μεν καὶ παρεπίδημοι) ἐντεῦθεν ἤδη σκοπεῖν καὶ προ-
σποπτεῖν ἑαυτοῖς τὰ διὰ τὴν ἀρετῆς τὴν προθυμιακῆς
ἐφόδια· ἵν' ὅταν πρὸς τὴν οὐρανὴν εἰς τὴν οἰκίαν
ἡμεῖς πατρίδα ἐκκελευθῶμεν, ἐμπροσθέντες ὧν
καὶ μὴ μεθ' ἑαυτῶν ἀποδημίωμεν, τὰ δὲ πρὸς ἐμ-
ψαντες ὧμεν. Οὐ μὲν γάρ.

II. 5. Οὐχ ἑαυτῶν μόνον ὄρεται ὁ Θεὸς βέλεται
τὴν χριστιανὸν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρας οἰκδομεῖν, ἢ διὰ τὴν δι-
δασκαλίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν βίαν καὶ τὴν ἀνατρο-
φὴν· ἐδὲν γὰρ ἕως ἐν ἡμῶν πρὸς τὴν ἀληθείαν ὁδὸν,
ὡς πολιτείας ἀκρίβεια· ἐδὲ γὰρ τοῖς παρ' ἡμῶν λεγο-
μένοις ἕως πρὸς ἑαυτοῖς, ὡς τοῖς ὑφ' ἡμῶν πρὸς ἑαυ-
τοῖς.

6. Καὶ ἵνα μάθῃς, ὅτι τὸ ἕως ἔχει, καὶ μυστή-
ρις φιλοσοφῶμεν τοῖς λόγοις, καὶ πρὸς ἀνέξικατίας
διὰ λεγόμενα, καὶ ἔτι παραπιστύνει μὴ διὰ τὴν
ἔργων ἐν τῇ ἐπίδοξίᾳ, ἢ τοῦτον ὁ λόγος ὁ φέ-
ληται, ὅσον ἡ πρῶξις ἐβλάψεν. Ἄν' ἢ καὶ πρὸς τὸ λό-
γων, καὶ μὴ τὸς λόγους τὴν διὰ τὴν ἔργων ἐπίδοξιν
ποιώμενα, ἀξιόπιστοι ἐσόμεθα ἐκείνα παρακινῶντες,
ὡς ἢ διὰ τὴν ἔργων πλεονεξίαν.

7. Ἐπεὶ καὶ ὁ Χριστὸς τότε ἐμφανίσαι, λέγων· Μακάριοι οἱ ποιῆσαι καὶ διδάξαι, Ματθ. ἐ. α'. Ση-
πῆ, πῶς πᾶν τὸν πᾶν ποιῆσαι ἔθηκε, καὶ τότε πᾶν δι-
δασκαλίαν. Τῆς πράξεως γὰρ ἀπονηγμένης, καὶ
μὴ ἐπιτηται ἡ διδασκαλία, ὅρα καὶ τὰ ἔργα Φωτὸς λαμ-
πρότερον διδάξαι τὰς εἰς ἡμᾶς ὁρῶντας. Ομιλ. η'.

III. 8. Οὐδὲν ἀρετῆς ἴσόν, ἀγαπητὲ· αὐτὴ γὰρ
ἡμᾶς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι τὴν γέννησιν ἐξαρπάζει,
καὶ τὴν βασιλείαν τῶν ὁρατῶν ἡμῖν πᾶν δόξαν αὐτῶν χα-
ρίζεται, καὶ ἐν τῷ παρόντι βίω πάντων ἀνθρώπων
καθίστησι τὸ μακάριον καὶ εὐχὴ ἐπιβελούσῃ ἐπιχρέντων.
Καὶ ὅσα ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τὸ δαυμέ-
νων, καὶ τὸ ἐχθρῶν τὸ σωτηρίας τὴν ἡμετέρας, τὸ Δαυδὸ-
λε λέγω, ἰσχυρότερος ἀπεργάζετο.

9. Τίς ἐν αὐτῇ ταύτης ἴσόν, ὅταν μὴ μόνον τὸ ἀν-
θρώπων τὸ ἐπιβελούσων, ἀλλὰ καὶ τὸ δαυμένων ἀνω-
τέρως ποιῇ τὰς αὐτῶν μελιόντας; Ἀρετὴ δὲ ἐστὶ τὸ πᾶν-
των τὸ ἀνθρώπων ὑπεροχῶν, πᾶσι μέλλονται ἐφ'
ἐκείνης ὥρας φαντάζεσθαι, τὸ πρὸς μηδὲν τὸ παρόντων
ἐπὶ τοῦτο, ἀλλ' εἰδέναι, ὅτι πᾶν τὸ ἀνθρώπινα σκιά ἐστι
ἐόντα, καὶ ἐπὶ τῶν οὐρανῶν οὐκ ἐστὶν.

10. Ἀρετὴ ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν νεκρὸν ἔστω Δαυδὸς
πρὸς τὰ τὸ βίβη πράγματα, καὶ πρὸς μὲν τὰ λυμηνό-
ματα πᾶν τὸ ψυχῆς σωτηρίαν, ὡς αὐτὸν νεκρὸν ὄντα
ἔτις εἶναι ἀνένεγκτον, πρὸς δὲ τὰ πνευματικὰ μένον
ζῆν καὶ ἐνεργεῖν. Ομιλ. η'.

IV. 11. Μὴ πρὸς ἐμὲ τὸ λέγοντα ἀπίστος, ἀγα-
πητὲ, μηδὲ πρὸς τὸν οὐτέλφαι πᾶν ἐμὸν, ἀλλ' ὅτι
τὰ παρὰ τὸ διαποτέ Δαυδομίζω, καὶ πρὸς τὸ δόξα εἰ-
λαίνα ἔχω πᾶν Δαυδομὴν τελευτῶν, ἔγωγε μὴ νήφε-
ως δέχεσθαι λέγειν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις

περάγμεσιν, ἐπεὶ δὲ ὁ βασιλεὺς, ὁ τὸ Δ' ἀδήμα πε-
 ρεκέμεσιν, γράμματα Δ' ἀπέμψηται, ὁ μὲν ἐπι-
 φερόμεσιν ταῦτα καὶ ἑαυτὸν μὲν ἐδενὸς λόγου ἄξιος
 τυγχάνει, ἀλλ' οὐτε λῆς τίς ἐστι, καὶ πολλάκις ἐδὲ παρ-
 ῶντος δριδμεῖν ἔχων, ἀλλ' ἀνώνυμος, καὶ ἐξ ἀνώνυ-
 μων.

12. Ἀλλ' ὅσον ἐκείνῳ παρόχουσιν οἱ ταῦτα δέ-
 χεσθ' μέλλοντες, ἀλλὰ Δ' αὖτε ὁ βασιλεὺς γράμματα
 πολλὰ καὶ ἐκείνῳ ἱμελὲς δ' ἀπομένεσσι, καὶ τὰ γράμ-
 ματα μὲν πολλὰ ὅτι φόβος, καὶ πολλὰς τῆς ἡσυχίας δέ-
 χονται. Εἰ τοίνυν ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ ἐπαγόμενῳ,
 γράμματα, καὶ χάριτι ἀπολῶς ἐπιφερόμεσιν, ἔστιν
 ἔτι πρὸς δειδόμενῳ, πολλὰ μὲν ἔχοντες ἂν εἴητε δι-
 καμοὶ τὰ παρὰ τὸ πνέμεσθαι. Δι' ἡμῶν ὑμῶν περὶ
 θέντα λόγια μὲν πολλὰς τὸ παρὸς καὶ ὑποδέχεσθαι, ἵνα
 τὸ ἀγνωμοσύνης πολλὰ καὶ ἡμεῖς ἴδωμεν τὴν ἀμειβὴν,
 Ὁμιλ. μδ'.

V. 13. Διὰ τῶν ἐπετέθη ἡμῖν ἡ ὀργή. ἔχ' ἵνα
 καὶ ἡμεῖς ἀμαρτανώμεσθαι, ἀλλ' ἵνα ἐτέρας ἀμαρτανόωντας
 καλύπτωμεν. ἔχ' ἵνα πᾶσι καὶ νόσημα γίνηται, ἀλλ'
 ἵνα παθῶν φάρμακον. Ἐννόησον τοίνυν καὶ κίεας ὑπερ-
 βολίως, ὅταν τὸ φάρμακον δηλητήριον γίνηται, ὅταν
 δὲ καὶ τὰ ἐτέρων τραύματα διορθῶν γένηται, Δ' αὖτε
 τραύματα ἐργαζόμεθα.

14. Ὡς περὶ ἂν εἴης σίδηρον λαβὼν, ἵνα πᾶς ἐτέ-
 ρων σηπιδόνας ἐκκρόπῃ, εἰ καὶ ἑαυτὸν καὶ ἐκκρόπῃ, πει-
 ναίη καὶ ὁ σῶμα καὶ ἑλκή ποιῶν. ἢ κυβερνήτης ὢν, Δ' αὖ
 τὸ οἰάκων καὶ ἀδύη τὸ σκάφει, δὲ ὢν τὸ ἀπέκτιον
 πνέμεσθαι τὴν ῥύμιν ἐκκρόπῃ ἑδὲ. Τοῦτον ἔκ' καὶ
 ἡ ὀργή ἐστιν, ὅργανον χρήσιμον, ἵνα τὸ ὑψηλὸν ἡμῶν
 διεγείρῃ ἵνα τὸν ἐκείνῳ τῇ ψυχῇ ἵνα σφοδρότερος
 ἐργάται.

ἐργάζηται πρὸς τὰς ὑπὲρ τῶν ἀδικημάτων ἀναγκασι-
στας, ἵνα ἡμεῖς ποιῇ τὸ ἐπιβέλους. Εἰς Ψαλ. δ'.

VI. 15. Τὸ καὶ ἐκείνῳ ἡμεῖς ὡς πάλιν ἡμέραν
καὶ μὴ πρῶτον καὶ ὑπνώσης ἀνθρώπε, ἕως ἂν ἀναλα-
γίσῃ τὰ μεθ' ἡμέραν σοι πτωχὸν ἡμελημῆν καὶ πάλιν
ὁ κνηρότερος ἔσῃ τῇ ἐπίσῃ πρὸς τὸ θεῖον ἀνθρώπῳ
ἐπιχρησάτω καὶ ὅπως ἐπὶ τῶν ὀργυρίων ποιῆς, καὶ σὺ
ἀνέχῃ δύο παρελθόντων ἡμέρας, καὶ μὴ θείνῃ πρὸς τὸ
οἰκέτιον λόγον, ὥστε μὴ σύγχυσιν ἡμεῖς τῇ λήθῃ
τὸ καὶ ἐπὶ τῶν πρῶτων ποιῇ, καὶ ἐκείνῳ ἡμεῖς ὡς
ἰστέροις λογιζέσθαι ἀπὸ τῆς τῶν ψυχῶν, καὶ καὶ δὴ ἰσ-
ζεῖ τὴν ἡμαρτημένην λογισμὸν, ἀνάρτησον ὡς ἐπὶ ξύλῳ
καὶ βασάνισον, καὶ παραστήλας μὴ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιχρησάτω.
Εἰδες ἰατρῆαν ὁρίσιν, πῶς καὶ περὶ φυλακῆς καὶ
διορθωτικῆς καὶ χρηστῆς φαρμάκου. Εἰς Ψαλ. δ'.

VII. 16. Πρὸς θεὸν ἀεὶ καὶ φεύγοντες, καὶ ὡς
τὸν τὸν μόνον καλῶμεν, ἔτι μὲν εἰς τὸ σώζειν ὁ
ἐκείνῳ. Εἰ γὰρ καὶ ναυαγίῳ περιπεσόντες, καὶ ἐπὶ
συνίδῃ φερόμενοι, τὸς πόρρωθεν καλῶντες πείθεσθαι
φιλοῦντες ἀνθρώπων, καὶ τοιγὰρ ὁδὸν κρινόντων πρὸς αὐτοὺς
ἔχοντες, ἀλλ' ἀπὸ τῆς συμφορᾶς ἐλεῶμενοι μόνον πολ-
λά μᾶλλον ὁ φιλοῦντες, ἔτι φυσικῶς τῶν χρηστῶν
τῶν ἔχον, τὸς ἐν συμφοραῖς ἐξελείψῃ, εἰ μόνον ἔσθαι
αὐτὸν καὶ φεύγοντες βεληθεῖν, καὶ γνησίᾳ καλεῖν αὐ-
τὸν ἀληθείᾳ, τὰς ἀνθρώπων ἀφέντες ἐλπίδας.

17. Ὅταν πίνῃ ἀδελφὴν ἡνὶ πείσῃ καὶ
μὴ καὶ πείσῃ, ἀλλ' ὡς αὐτὴν σὺ τὸ φρόνημα,
καὶ πρὸς τὸν ἀκύναντα δράμε λιμῆνα, καὶ τὸ ἀχάριστον
πύρρον, τῶν ὅτι θεῶν βοήθειαν. Διὰ τὸ τοιοῦτον γάρ σε εἶπεν
πείσῃ, ἵνα αὐτὸν καλέσῃ. Εἰς Ψαλ. εἰ.

VIII. 18. Τοιοῦτον ἡ δόξα, τὸ πόνον λαμπρῶς
C 3 ἔχῃ

ἔχῃ τὰς ἀμειβὰς· καὶ δὲ ἡμῶς πλεονέκτερον κέρμεν καὶ
παλαμπουρίαν, καὶ τό τε ζητεῖν ἀνεσιν· τὸ το γὰρ παν-
ταχὲ καὶ ἐν τοῖς βιωτικαῖς συμβαῖνον ἰδοὺ ὡς εἶναι. Διὰ
τὸ το καὶ αὐτὸς ἐπὶ βουταῖς τὸ λόγον ἡγάγη, ἐπὶ σφόδρον
λέγων καὶ ἀμειβόν· ὥσπερ γὰρ ὁ σπέρων πόνος δέεται, ἔ-
παλαμπουρίας, καὶ ἰδρώτων, καὶ χιμῶντος, ἔτω ἔτι καὶ
δρετὶν μελάν.

19. Οὐδὲν γὰρ ἔτω πρὸς ἀνεσιν ἀχρηστον, αἷς αὐτῶν
θρῶπτος. Διὰ δὲ τὸ το σενίον ἔτεθλιμυρῶν ἐκείλε-
σε τὴν πρὸς ἀρετὴν φέρουσαν ὁδὸν ὁ Θεός. Μάλλον δὲ
ἐπὶ τῇ δραστικῇ μόνον, ἀλλὰ ἔτι καὶ βιωτικῇ πράγματι
ἐπίποινα κατεσκεύασε, ἔτι καὶ πολλὰ πλεονέκτερον. Ὁ, π
γὰρ σπέρων, ὁ, τε οἰκοδομῶν, ὁ οἰκοδόμος, ὁ δρυοτόμος,
ὁ χροτέχνης, ὁ πᾶς ἀνθρώπος, εἰ μέλλοι τι καρπὸν
χρησίμην, πόνος δέεται καὶ ἐπαλαμπουρίας.

20. Καὶ κατὰ τὴν τὴν σπέρματι νετῶν δέεται,
ἔτι καὶ ἡμῶς διακρύων. Καὶ κατὰ τὴν ἡ γῆ τὴν τέμνεας
χρῆσαν ἔχῃ ἔτι ἀναρρήγνυας, ἔτω καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῇ δι-
κεκῆς δέεται πρῶτον καὶ θλίψεων, ἵνα μὴ φέρῃ βο-
τάνας ποιητῶν, ἵνα τὸ σκληρὸν αὐτῆς μελάπνηται,
ἵνα μὴ σκιετῶν· ἔτι ἔτι γῆ μὴ ἐργαζομένη μὴ πολλῆς
τῇ ἀκρίβειας, ἔτι οὐκ ἐστὶν φέρει. Εἰς ψαλ. ρς'.

IX. 21. Ὡσπερ τὸ θυμιατήριον ἔστιν ἔχον ἀκρί-
βητον χρῆμα, ἀλλ' ἡ πῦρ καὶ θυμιάματα. ἔτω καὶ τὴν
γλῶτταν μὴ σπέρματι κεκῆλιδωμένον ῥῆμα, ἀλλ' ἡ
ἀμωσύνη καὶ οὐφηνία· ἔτω ἔτι καὶ χεῖρας θυμια-
τήριον γίνεας. Ἐστὼ τοίνυν θυμιατήριον σε τὸ σῶμα,
ἔτι σκόπη μὴ κέρως τὸ θυμιατήριον ἐμπλήσης· πρὸς τὴν
γὰρ οἱ τὴν αἵχρᾴ φτεγρῶν καὶ ἀκρίβητος ῥήματα. Εἰς
ψαλ. ρς'.

X. 22. Τὸ το ἀσφάλεια, τὸ το τῆς, τὸ το δρε-
τῆς

τῆς ἐπίδοσις, τὸ φεύγειν τὰς πονηρὰς, τὸ πρὸς ἑαυτὸν
 συγκεκροτημένον ἔσσην γυμνὸν εἶναι πάντα τὴν βίαν,
 ἔκστατον οὐκ εἶναι τὴν ἀφ' ὧν φερόντων· ἔτι γὰρ ἐρημία
 πλεονεξίας εἶναι, ἀλλὰ γνώμη φιλοσόφου. ἔτι
 καὶ πόλεις μέσας οὐκ ἔχοντες, ἔσσην γυμνὸν, ἔσσην γυμνὸν,
 ἔσσην γυμνὸν· ἔσσην γυμνὸν καὶ ἄνθρωποι, ὅταν τὰς διε-
 φθαρμένους φάγωσι συκοφάντες, ἔσσην γυμνὸν τῶν δικαίων
 σωτηρίαις ἑαυτοὺς ἐκδιδῶσιν· αὕτη ἀσφαλὴς ὁδός.
 Εἰς ψαλλομένη.

Ἐκ τῷ δευτέρῳ Τόμῳ.

XI. 23. Τὰς ὀφθαλμούς, καὶ εἶμα, καὶ ἀκοὴν
 ἀφ' ἧς τὸ ἡμῖν ἐνεθήκεν ὁ δημιουργὸς, ἵνα αὐτὰ πάντα
 διαλέξωμεν. ἵνα τὰ αὐτὰ φερώμεθα· ἵνα τὰ αὐτὰ
 πρὸς ἑαυτὸν ἵνα ἀδωρὰ αὐτὰ ἔμμεν διδωκεῖς· ἵνα
 εὐχαριστίας ἀναπέμψωμεν, καὶ ἀφ' ἧς τῶν τῶν σωφ-
 ρόντων ἐκκαθάρωμεν· ὡς περὶ γὰρ σώμα αἶμα
 ἀπολαύον καὶ φερόν, ὑγιανότερον ἔσσην· ἔτι καὶ ψυχὴν φι-
 λοσοφώτερον τοιαύταις ἐντεφομένῃ μελέταις.

24. Οὐχ ὁρᾷς τὰς τῶν σώματι ὀφθαλμούς, ὅταν
 ἔν τῳ καπνῷ ἀφ' ἧς τῶν σωφ-
 ὅταν ἔν τῳ αἵματι λεπτοῖς, καὶ λεπτῶν, καὶ πηγῶν, καὶ
 παραδείσοις, ὁξυτέρους τε γινόμενους, καὶ ὑγιανότε-
 ρους; Τοιοῦτον καὶ ὁ τῶν ψυχῆς ὀφθαλμός· ἂν μὲν γὰρ
 ἐν τῷ λεπτῷ τῶν πνευματικῶν βόσκῃ λογίων, κα-
 θαρὸς ἔσσην καὶ διαγωγῆς, καὶ ὁξυτέρων· ἂν ἔστι τῶν κα-
 πνῶν τῶν βιωτικῶν ἀπὸ πρᾶγματων, διακρύπτῃ μυ-
 εῖα, καὶ κλαύσει καὶ ἰὺν καὶ τίτε· καὶ γὰρ καπνὸς
 ἔοικε τῷ ἀνθρώπινῳ πρᾶγματι. Ὁμιλ. β'. εἰς τὸ καὶ
 Ματθαῖον.

XII. 25. Προσέλθωμεν τῷ Θεῷ δὲ καὶ ἁγίως, ἀκαίρως,

καὶ γὰρ καὶ τὰς ἀπαντῶντας σφαττέτω, κατεσθιέτω
τὸ σαρκῶν αὐτῶν ἀπείεσθαι. Ἀλλὰ καὶ τέλει πολλὰ
χαλεπώτερον ὁ φιλάργυρος, πᾶσιν ἐπιὼν ὡς περ
αἵματος, πίνει καὶ πίναν, κρινὸς πολέμιον ὡς περ
χρόμινον τὸ αὐτῶν ἡρώπων ἡρώες. Καὶ γὰρ βέλεται μη-
δένα αὐτῶν ἕνα, ἵνα τὰ πάντα κατέχη.

30. Καὶ ἐδὲ ἐν ταῦτα ἴσεται· ἀλλ' ὅταν πάντα
ἀπολέσῃ τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ τὴν γῆν τὴν ἐστίαν ἀφανίσαι
ἐπιθυμῇ, καὶ χρυσὸν αὐτῷ ἔσται ἰδέσθαι· ἐπὶ τὴν γῆν
ἡμίονον, ἀλλὰ καὶ ὄρεα, καὶ νάπας, καὶ πηγὰς, καὶ
πάντα ἀπολῶς τὰ φαινόμενα. Ὁμιλ. κή. εἰς τὸ κτ'
Μαθ.

XIV. 31. Πολὺς ὁ ἀφ' ὧν ἐγκρίται καὶ σφο-
δρὸς, πᾶσι τοῖς πιλορκαῶν τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμε-
τέραν· δὲ τοῖνυν ἐρηγῶν καὶ νήφειν, καὶ πανταρ-
θεν ἐπιτηδεύειν αὐτὰ τὴν ἐφοδὸν· καὶ γὰρ μικρὰς
ἐπιλάττειται ἵκνος ἀφορμῆς, δρεῖαν ἑαυτῷ κατὰ-
σκιδιάζει λοιπὸν τὴν εἰσοδὸν, καὶ ὅλην εἰσάγει καὶ μι-
κρὸν τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν.

32. Εἰ τοῖνυν λόγος τις ἡμῖν ἐστὶ τὴν σωτηρίας
ἡμετέρας, περὶ δὲ ἐν τοῖς μικροῖς αὐτὰ συγχωρῶμεν
ἡμῖν ἐπέναι, ἵνα ἀπὸ τέτων ταῖς μεγάλας περὶ σωτηρίας
λαβῶμεν· καὶ γὰρ ἐσχάτης αὐτοῦ ἂν εἴη, ἐκείνου μὲν το-
σαύτῃ ἐπιδέκνυσθαι σωθῆναι, ὥστε τὴν ἡμετέραν
ἀποκρίσιν ψυχῶν, ἡμᾶς δὲ ὑπὲρ τῶν ἡμῶν αὐτῶν σω-
τηρίας μηδὲ τὸ ἴσον ἄξιον μέτρον. Ὁμιλ. κγ'. εἰς
τὸ κτ' Ἰωάν.

XV. 33. Κατὰ τὸ οἱ μαγνόμοι κατὰ ἑαυτῶν
πολλάκις ὡς εἴπω, ἔτω καὶ οἱ βασιλεύοντες
ὡς ἐν μόνον ὁρῶντες, τὴν λύμην τὴν φθονερμὴν, τὴν
οὐκ εἰς ἑλλογὴν σωτηρίας. Οὗτοι καὶ θηρίων χά-
ρις.

ρεῖς· ἐκείνα γὰρ ἢ προφῆς δέομαι, ἢ ἀσέτερον παρ' ἡμῶν παροξυνθέντα, ὁπλίζεῖ καὶ ἡμῶν. ἔτοι· ἢ καὶ οὐεργηθέντες πολλοίς, τὰ τῶν ἀδικούντων εἰς τὰς οὐεργίας διεθήσαν.

34. Θερίων μὲν ἔτοι χαλεπώτεροι. δαυμόνων ἢ ἔτοι, τὰ χα ἢ καὶ ἐκείνων χείρες· ἐκείνοι γὰρ πρὸς μὲν ἡμᾶς ἀπονοδὸν ἔχουσιν ἔχθραν, τοῖς ἢ ὁμοθυμῶν σὺν ἐπιβελούσιν (ὅθεν τέτω καὶ τὰς ἰσθμίας ἐπεσήμε- ζεν ὁ Χριστός, ἠνίκα αὐτὸν ἐν Βεελζεβὺλ ἔλεγον ἐκ- βάλλειν τὰ δαυμόνια) ἔτοι ἢ ἔτε τὴν κρινανίαν τῇ φύσεως ἠδέεσθαι, ἔτε ἐαυτῶν ἐφείσαντο.

35. Πρὸ γὰρ τῶν φθονερῶν τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς κη- λάζουσι, θορύβου παντός καὶ ἀθυμίας πληθεύοντες αὐτὰς ἐκὴ καὶ μάτην. Τίνος γὰρ ἐνεκεν ἀλγῆς, αὐθροπε, τοῖς τῶν πλῆσιον κηλοῖς; ἀλγῆν χρὴ ἡμῶν, ἐφ' οἷς πάχονοι κηλοῖς, σὺν ἐφ' οἷς ἐτέρους ἀδου- μενῶν ὁρῶμεν. Ἀλλὰ τέτω ἀπίσης ἀπιστεῖν συ- γνώμης τέτῃ τὸ ἀμάχημα· ὁ μὲν γὰρ ἔχῃ τὴν ἐπι- θυμίαν ἐπείν, ὁ κλέπτης τὴν πενίαν, καὶ ὁ ἀνδροφόνος τὴν θυμὸν, ψυχρὰς μὲν καὶ ἀλόγους, ὁμῶς ἢ ἔχουσιν ἡνας ἀποφάσεις ἐπείν.

36. Σὺ ἢ ποίαν ἀπίαν ἐρεῖς, ἐπεί μοι; ἐδεμίαν ἐδουμέθεν, ἀλλ' ἢ πονηρίαν ἐπιτεταμένῃ μόνῃ. Τέτω τὸ πάθος καὶ πορνείας καὶ μοιχείας χαίροντες· τὸ μὲν γὰρ μέχρι τῆς πρᾶξις αὐτῶν· τὸ ἢ βασιλευ- νίης ἢ τυραννίς ἐκκλησίαις ὁλοκληρῶς αὐτέρεψε, ὅτι τὴν οἰκονομίαν ἀπασαν ἐλυμνήατο· αὕτη φόνος μήτηρ ἐστίν· ἔτως ἀπέκτενε τὸν ἀδελφὸν ὁ Καῖν. Ὁμιλ. λζ'. εἰς τὸν Ἰωάν.

XVI. 37. Οὐδὲν βασιλευνίας χαίρον· ἵνα ἕτερον ἀπολέσῃ, καὶ ἐαυτὸν πρὸς πολλὰ. Βασιλεύς ὁ ὀφθαλ- μός

μὲς ἐκτίκε· λύπη· θανάτω συζῇ διώκεαί, πάν-
τας ἐχθρὸς ἡγῆ· τὰς εὐδὲν ἡδικοκλήσας· ἀλγῆ ὅτι
ὁ Θεὸς ἡμῶνται, χαίρει ἐφ' οἷς ὁ Διέβελος χαίρει.
Θηρίον γὰρ ἐστὶν ἰοδόλον ὁ φθόνος· θηρίον ἀνὰ θυρεόν,
ἐκ κακίας προαγρέσεως συζηνώμεν ὅσον ἔχουσα, πονη-
ρία ἀπολογίας ἀπιστηρμηρή, πάντων ἀγία καὶ μήτηρ
τῶ κακῶν. Ομιλ. νέ. εἰς τὸ κτ' Ιωανν.

XVII. 38. Διδόν ἡ βασικανία, καὶ ὑπεκρίσεως
γέμον. Τῶτο πλὴν οἰκερμῶν μυνείων ἐνέωλησε κακῶν·
ἀπὸ τῆ νοσήματι· τέττε πὰ δικαστήρια κεινομῶν
πεπλήρω· ἀπὸ τέττε δόξης καὶ χρημάτων ἔρως·
ἀπὸ τέττε φιλαρχία καὶ ὑπεροψία. Ἐντεῦθεν ὁδοὺς
λησταῖς μιαιφάνες, καὶ θάλαττα παραταῖς ἔχῃ· ἐντεῦθεν
οἱ κτ' πλὴν οἰκερμῶν φόνου. Ἐντεῦθεν τὸ γλῶσσος ἡμῶν
διέσπασται. Ὅπως αὖ ἴδης κακόν, ἀπὸ τῆ αὐτῆς ὄν' ὅψῃ.
Τῶτο καὶ εἰς ταῖς ἐκκλησίαις εἰσεκώμασε· τῶτο ἀνῶθεν
πὰ μυνεία ἐργάσεται το δφνία· τῶτο πλὴν φιλαργυρείαν
ἔτεκεν· αὐτὴ ἡ νόσος τὰ ἀνῶ καὶ τὴ ἐποίησε, καὶ τὸ δίο-
καμον διέφθρεν. Ομιλ. ξδ'. εἰς τὸ αὐτὸ Ἐυαγγέλ.

XVIII. 39. Σβέσωμεν ἐπιθυμίαν, ἀποκτείνω-
μεν θυμὸν, ἀνέλωμεν φθόνον. Τῶτο ἐστὶ θυσία ζῶσα·
ὅσον εἰς τέφραν αὐτὴ ἡ θυσία τελευτᾷ, εὐδὲ εἰς καπνὸν
Διὰ χεῖται, εὐδὲ ξύλων δαΐται, καὶ πυρὸς, καὶ μαχαί-
ρας ἔχῃ γὰρ πῦρ καὶ μάχαραν, τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.
Ταύτῃ χρησάμενος τῇ μαχαίρᾳ, περὶ τε μετὰ καρ-
δίας τὸ πειρᾶσθαι καὶ ἀκρότερον· ἀνοιξὸν τὸ μεμνηκὸς τῶ
ἀηθοῦ· πὰ γὰρ νοσήματι καὶ ἀπὸ πονηρᾶ ἐπιθυμίας ἐμ-
φράττην εἰώθασι τῶ λόγου πλὴν εἰσοδόν.

40. Καὶ γὰρ χρημάτων ἐπιθυμία προτεθεῖσα, ὅσον
αἰφίησιν ἀκῆσαι τῶ πειρᾶσθαι λεημοσύνης λόγον, καὶ βα-
σικανία παραγχομῶν Διὰ τῆ χίρῃ πλὴν πειρᾶ τῶ ἀγία-
της

της διδασκαλίας, καὶ ἑτερονόσημα ἐμπεσὼν πάλιν
 παροτρύνει αὐτὴν καὶ σκοπεῖν ἀπὸ πανθός. Ἀνέ-
 λωμν θύνει τὰς πονηρὰς ἐπιθυμίας καὶ γὰρ δὲ καὶ
 θελήσει, καὶ πάντῃ ἐσβέσται. Ὁμιλ. οδ', εἰς τὸ αὐτὸ
 Ἐυαγγέλιον.

XIX. 41. Ἐστὶν τις μεθ' ἑνὸς φίλον ἔχων, ὁ ὡς
 αἰσίου ἐστὶν ἐχάτης, (μωρὸς γὰρ ἐρεῖ, ἔχ' ὑπάρχει μοι
 φίλος) ὁ θιέθς ποῖαν ζήσεται ζωὴν; καὶ γὰρ
 μυριάκις ἢ πλεονέκτητος, καὶ ἐν ἀφθονίᾳ καὶ τευφῇ, καὶ
 μυρία ἀγαθὰ κεκτημένος, πάντων ἔρημος καὶ γυ-
 μνὸς καθίσταται. Ἐπὶ τῷ φίλῳ ἔχ' ἕως, ἀλλὰ
 καὶ πένιτες ὡς, τῷ πλεονέκτῳ δὲ πορώτεροι τυγχάνουσιν.

42. Καὶ ὡς αὐτὸς ὑπὲρ αὐτοῦ ὅσον ἐπείν ἐπιχρ-
 εῖται, ταῦτα ὁ φίλος ἐρεῖ. ὅσα ἔδωκεν ἑαυτῷ χα-
 εῖσαι, οἱ ἐτέρῳ δυνήσεται, πολλὰ πλείονα, καὶ
 πάσης ἡμῖν ἔστι ἀπολαύσεως καὶ ἀσφαλείας ὑπόθε-
 σις. ἔγὰρ ἐστὶ παθεῖν κακῶς ὑπὸ τοσούτοις δευφύροις
 φυλαττόμενον, καὶ γὰρ ἔστι βασιλείας οἰσμητο-
 φύλακες ἀκρεβεῖς, ὡς ἔστι.

43. Οἱ μὲν γὰρ ἀνάγκη καὶ φόβῳ τὴν φυλακὴν
 ἐπιδέκνυνται. οἱ δὲ δυνόια ἔχ' ἀγάπην, πολλὰ δὲ φόβῳ
 τυραννικωτέρῳ αὐτῇ κακῆτος μὲν γὰρ τὰς φύλακας
 αὐτῷ δέδωκεν. ἕτος δὲ τέτοις μάχῃ, ἢ ἑαυτῷ θαρρῆναι,
 καὶ διὰ τέτοις ἑδὲνα τῷ ἐπιβλασύνοντι δέδωκεν. Ἐμ-
 πορδισάμεθα θύνει τὴν ἐμπορίαν ταύτην. Ὁ πέ-
 νης, ἵνα τῷ πνίᾳ ἔχη παραμυθίαν. ὁ πλεονέκτης, ἵνα
 τῷ πλεονέκτῳ ἐν ἀσφαλείᾳ κεκτημένος ἢ ὁ ἄρχων, ἵνα
 μετ' ἀσφαλείας ἄρχῃ. ὁ δὲ γὰρ μένος, ἵνα δυνάμεις ἔχη
 τὰς ἀρχοντας. Ὁμιλ. οἱ. εἰς τὸ καὶ Ἰωάν.

Ἐκ τ' ἑξήκοντος Τόμου

XX. 44. Πολλὰ βέλτιον πένητα εἶναι ἐν ἀρετῇ ζῶντα, ἢ βασιλεία ὄντα μετ' ἀπορίας· ὁ μὲν γὰρ πένης παρ' ἑαυτῷ ἀπολαύει πάσης τ' καὶ ψυχῇ τευφῆς, καὶ εὐδὲ τ' ἐξωθεν ἀγοράζει πενίας· ἀλλὰ τ' ἐνδον πλῆθον. Ὁ δὲ βασιλεὺς τευφῶν ἐν τοῖς εὐδέν αὐτῷ περιήκασιν, ἐν τοῖς μάλιστα αὐτῷ ἀλγύφερσι καλᾷζει, ἐν ψυχῇ καὶ λογισμοῖς καὶ τῷ σωματικῷ, τοῖς ἐκείνου σωμαποδημῶσιν αὐτῷ. Ὁμιλ. δ'· εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολήν.

XXI. 45. Δοξάσωμεν τὸ Θεὸν καὶ ἡμεῖς καὶ ἀλλὰ πίστεως, καὶ ἀλλὰ ἔργων, ἵνα καὶ μισθὸν λάβωμεν τοῦ παρ' αὐτῷ δοξαζώμεθα. Τὰς δοξάζοντας γὰρ με δοξάσω, φησί. Καίτοι εἰ καὶ μήδ' εἰς ἐκείνῳ μισθός, αὐτὸ τῷ δοξαζῶντι, τοῦ κατεξιωμένου δοξάσαι τὸ Θεόν. Εἰ γὰρ εἰς βασιλείας σύφημίας λέγοντες ἀνθρώποι, αὐτῷ τέττω κακωπίζον, μόνον καὶ μὴδ' ἐν καρπώσας ἕτερον· ἐνόησον πόσης ἂν εἴη δόξης, τὸ δὲ ἡμᾶς τὸ δευπρότιον δοξάζεσθαι τὸ ἡμέτερον, ὡς περ' ἐν καὶ καλᾷσεως, τὸ ποιῆν αὐτὸν βλασφημῶν δι' ἡμᾶς.

46. Καίτοι τῷ αὐτῷ τὸ δοξάζεσθαι δι' ἡμᾶς βέλτερον γίνεσθαι. Αὐτοὺς γὰρ εὐδὲ τ' ὅτι πρῶτον, πόσον γὰρ οἷός τοι μεσον εἶναι Θεῷ καὶ ἀνθρώπων; ἄρα ὅσον ἀνθρώπων καὶ σκωλήκων; ἀλλὰ εὐδὲν εὐδὲ πω ἔρηκα, καὶ τοσούτον τοῦ μέσον θείας· εὐδὲ γὰρ εἶπεν δυνατὸν, ὅσον. Ἀρ' ἐν θελήσει σὺ παρὰ σκώληξιν δοξάσαι ἔχον μετὰ τὴν ἐλαμψαί; εὐδαμῶς.

47. Εἰ τοίνυν ὁ δόξης ἐρῶν σὺ εὖ καὶ ἐν θελήσει τῷ τοῦ παύσης ἀπηλαγμένος τέττω, καὶ τοσούτον ἀνώτερος ὢν, πῶς ἂν ἐδεήθη τὸ παρὰ σε δόξης; Ἀλλ'

ὅμως καὶ μὴ δεόμενός, φησιν, αὐτῆς ἐφίεσθαι Δία σε. Εἰ γὰρ γηέναι δέλωται ὑπέμενε Δία σε, τί θανμάζεις, εἰ ὅτι ἄλλων αὐτέχεται τὴν αὐτῆς ἐνεκεν ὑποθέσεως; ἔσθ' ἂν γὰρ ἡγείσθαι ἀνάξιον ἑαυτῆς, ὅπως ἂν πρὸς τὴν σωτηρίαν φέρῃ τὴν ἡμετέραν. Ὀμιλ. ἢ. εἰς τὴν αὐτὴν Ἐπιστολήν.

XXII. 48. Ἡδίκησέ τι καὶ κακῶς ἐποίησέ τις; σέναξον, μὴ κακῶς εἶπης· δάκρυσον, μὴ Δία τὴν σὴν ἀδικίαν, ἀλλὰ Δία τὴν ἀπάληψιν τὴν ἐκείνου, κατὰ καὶ ὁ σὺς δεωόμενος τὴν ἰσθμὴν ἐδάκρυσεν, ὅτι ἐπὶ δὴν αὐτὸς ἐσαυξήτο, ἀλλ' ἐπὶ δὴν ἐκείνου παρεδίδυ. Ὑβρισε σε καὶ ἐλοιδορήσε; παρηγάλεσον τὸ Θεόν, ὥστε ἔλεον αὐτὸν γηέναι τὰ χέως.

49. Ἀδελφός ἐσι σὺς, πῶς αὐταῖς σοι ἔλυσεν ὠδῖνας, μέλωται ἐπὶ τὸ σὸν, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐκλήψης τρεῖς πεζῶν. Ἀλλὰ πλείον ἐμβάδνέ μοι, φησιν· ὅτι ἐν μέζων καὶ πλείων ὁ μισθός. Ταύτην μάλιστα τὴν θυμὸν ἀφῆναι δίκαιον, ἐπὶ δὴν καμείαν ἐδέξατο τὴν πλεονάζουσαν, ἐπὶ δὴν ἔσχεωσεν αὐτὸν ὁ Διάβολος. Ὀμιλ. ἢ. εἰς τὴν αὐτὴν Ἐπιστολήν.

XXIII. 50. Τίς ἡ ρίζα τῆς κακῶς; μάθε παρὰ τῆς καλῆς φυτεργῆς τὰ ποιῶνται ἀκρεβῆς ἐπιστάμην, καὶ τὴν ἀμπελον τὴν πνέουσαν ἐκ τῆς περὶ τὸν πότον, καὶ τὴν οἰκονομίαν γεωργούντων ἀπάσαν. Τίνα ἐν ἑαυτῷ φησιν εἶναι τὴν αἰτίαν τῆς κακῶς ἀπάντων; Τὴν τῆς χρημάτων ἐπιθυμίαν· Ῥίζα γὰρ πάντων τῆς κακῶς, φησιν, ἡ φιλαργυρία.

51. Ἐνέπυθεν μάχαι καὶ ἔχθραι ἐ πόλεμοι· ἐνέπυθεν φιλονεικίαι καὶ λοιδορίαι ἐ ὑπεψία καὶ ὕβρις· ἐνέπυθεν φένοι καὶ κλοπαὶ καὶ τυμβωρυχίαι. Διὰ ταῦτα τὴν ἐ πόλιν καὶ χωρὶς μένον, ἀλλὰ καὶ ὁδοί, καὶ οἰκονομίαν

μύρης, καὶ αἰοικητοῦ, καὶ ὄρη, καὶ νάπη, καὶ βανοί, καὶ πάντες
ἀπὸ τῶν αἰμάτων γέμει καὶ φόνων.

52. Καὶ ἐδὲ τῇ θαλάσῃς ἀπέχετο τὰ πρὸ τοῦ κα-
κόν, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ πολλὰς εἰσεκώμασε τῇ μηχανίᾳς,
τῇ περὶ τῶν αὐτῶν πολιτοκέντων πάντοθεν, καὶ κα-
κόν ἵνα ληθείας ἐπινοούντων τρόπον. Διὰ ταύτης
καὶ οἱ τῇ φύσεως ἀντετάπησαν νόμοι, καὶ οἱ τῇ συχθένειας
ἐκινήθησαν θεομοί, καὶ τὰ τῇ ἐσίας αὐτῆς διέφθαρται
δίκαια.

53. Ἡ γὰρ τῇ χρημάτων τυραννὶς ἐκ τῇ ζώντων
μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῇ δόξανόντων τὰς τοσαύτας
ὥπλισε δεξιάς· καὶ ἐδὲ τῇ θανάτῳ πρὸς αὐτὰς ἀπέν-
δονται, ἀλλὰ θήκας ἀναρρήγνυτες, καὶ ἐκ τῇ νεκρῶν σω-
μάτων τὰς μισαράς ἐκτείνουσι χεῖρας, ἐδὲ τῇ ἀπαλ-
λαγνύει τῇ ζωῆς τῇ αὐτῶν ἀφέντες ἀπηλλάχθαι ἐπι-
βελῆς. Καὶ ὅσα ἂν δόξης καὶ καλῶν, καὶ ἐν οἰκίᾳ, καὶ ἐν
ἀγορᾷ, καὶ ἐν δικαστηρίοις, καὶ ἐν βασιλείαις,
καὶ ἐν βασιλείαις, καὶ ἐν οὐρανῷ, ἐκτεῦθεν πάντες
ὅψι βλασάνοντα. Ὁμιλίᾳ, εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους
Ἐπιστολῇ.

XXIV. 54. Εἰ τίς σε γεγηρακός, ἔν πενία
ζώντα ἐπηγάγετο ἐξ ἀφρῆς ποιήσῃ νέον, καὶ εἰς αὐ-
τὴν ἄξῃ τῇ ἡλικίας ἀκμῇ, καὶ σφόδρα ἰχυρὸν, καὶ
ὥρῃον ὑπὲρ ἀπάντας καὶ σκεδύζῃ, ἔ βασιλείαν
δώσῃ τῇ γῆς ἀπάσης ἐπὶ ἑτεσι χιλίοις, βασιλείαν
εἰρήνῃ ἔχουσαν βασιλεύειν, τί σὺ αὖ ὑπὲρ ταύτης
τῇ ὑποχέσῃς εἰς ποιήσῃ καὶ παθεῖν;

55. Ἰδὲ τοίνυν ὁ Χρὺς ἐχὶ τῷτα, ἀλλὰ πολ-
λὰ μείζων τέτων ἐπαγάγετα· ἐδὲ γὰρ ὅσον γῆρας
καὶ νεότης τὸ μέσον, τοσούτον φθορὰς ἔ ἀφθαρσίας
τὸ ἀφθόρον· ἐδὲ ὅσον βασιλείας ἔ πενίας, τοσούτον
τῇ

τῇ δόξης τῇ μελαγχολίᾳ καὶ τῇ παρῆσιν· ἀλλ' ὅσον ὁ φρο-
νων καὶ ἀληθείας· μάλλον ἢ ἐδὲν ἐδέπω εἰρηναῖα· ἐδὲ
γὰρ ἐστὶ λόγος ἰσχυρὸς παρρησίας τὸ μέγεθος τῇ
Διὰφορᾷ τῇ ἐσομένων πρὸς τὰ παρόντα. Χρόνος ἢ ἐνε-
κεν ἐδὲ ὅλως ἐστὶν ἐννοήσας Διὰφορᾶν.

56. Πῶς γὰρ ἂν τις παραβάλοι τοῖς παρῆσι ζωὴν
τέλῃ ὅσην ἔχουσιν; τῇ ἢ εἰρήνης ἰσοῦσιν τὸ μέσον
πρὸς τὴν παρῆσιν, ὅσον εἰρήνης καὶ πολέμου τὸ Διὰ-
φορον. Ἐτ' φθορᾶς Ἐ ἀφ' αἰτίας, ὅσον βώλῃ πηλί-
νης ὁ κατὰρὸς μαρμαρίτης ἀμείνων. Μάλλον ἢ ὅσον
αὐτοῖς ἐστὶν, ἐδὲν παρρησίας διωθήσεται. Καὶ γὰρ τῇ
τῇ ἀκρίβειᾳ παραβάτω φωνὴ τὸ καὶ καὶ τῇ τότε σω-
μάτων, καὶ ἂν ἀπαρτῇ τῇ φαινοτάτῃ, ἐδὲν ἐδέπω τῇ
λαμπρότητι ἄξιον ἐκείνης ἐρῶ. Ὑπὲρ δὲ τῶν
πόσων ὅσην ἄξιον πρὸς ἑαυτὸν ἔχει καὶ σάμαρτα,
μάλλον ἢ πόσων ὅσην ἄξιον πρὸς ἑαυτὸν ψυχᾶς; Ὁμιλο-
ῖς εἰς τὴν αὐτὴν Ἐπιστολῇ.

XXV. 57. Οὐδὲν ὄφελος ἡμῖν, ἂν πρὸς πάντας
ἄνθρωποις εἰρήνην, πρὸς ἢ τῇ Θεῷ ἐκπεπολεμημένοι
ὡς περ ἐδὲν βλάβος ἡμῖν, ἂν παρὰ πάντων πολε-
μώμεθα, τῇ ἢ Θεῷ ἐρλωδωμένοι. Καὶ πάλιν, ἐδὲν
ὄφελος, ἂν παρὰ πᾶσιν οὐδοκιμώμεθα, τῇ ἢ Κυρίᾳ
προσκερῶμεθα· ὡς περ ἐδὲν εἰς κίνδυνον, ἂν πάντες,
ἡμεῖς ἀποσφύρων καὶ μισῶσιν, ὁ ἢ Θεὸς ἀποδέχῃ
καὶ φιλήῃ· ἢ γὰρ ὄντως χεῖρας, ἢ ὄντως εἰρήνην ἀπὸ
Θεοῦ.

58. Ὁ μὲν γὰρ τὴν παρὰ τῇ Θεῷ χεῖραν ἔχων,
ἐδὲν δέδοικε, καὶ μυρία πάχη δυνάει, ἐλέω αὐ-
τῷ ἰσχυρῶν, ἀλλ' ἐδὲ αὐτὸν τῇ Διὰβολῳ. Ὁ ἢ τέτρω πρὸς
κεκρυμμένους, πάντας ὑποπλάττει, καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ
εἶναι δοκῇ· ἄσπετον γὰρ τὸ τῇ ἀνθρώπων γένει, καὶ ἐδὲ
φοίλει

Φίλοι μόνον καὶ ἀδελφοί, ἀλλ' ἤδη καὶ πατέρες με-
ταβαλόντες, πολλάκις ἀπὸ μικρᾶς αἰτίας τῶτον,
ὃν ἐχθύνουσιν, ὃν ἐφύττωσαν, πάντων πολεμίων μῦλ-
λον ἤλασαν, καὶ πᾶν πατέρα ἐξέβαλον.

59. Σκόπη δέ. Εἶχε χάριν ὁ Δαυὶδ παρὰ τῷ
Θεῷ· εἶχε χάριν ὁ Ἀβραάμ παρὰ τοῖς ἀνθρώ-
ποις· οἷον ἐν τέλει ἐχάτερον ἔχε, καὶ τίς ὑποκίμησε
μῦλλον, ἴτε. Εἶχε χάριν ὁ Ἀβραάμ παρὰ τῷ Θεῷ,
ὁ δὲ Φαθαὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις· χαλεζόμῃσι γὰρ
αὐτῷ, τὴν γυναικαὶ τῇ δικαίᾳ περὶ δαψαν. Τίς ἐν
λαμπερότερον γένηται καὶ μακάριον, πάντες δὴλον.
Καὶ τί λέγω περὶ δικαίων; εἶχον χάριν οἱ Ἰσραηλῖται
παρὰ τῷ Θεῷ, ἐμισθύντο δὲ παρὰ ἀνθρώπων τῇ Αἰγυ-
πτῶν· ἀλλ' ὅμως τῷ μισέντων περὶ ἐχθρόν, ἐκ κρύ-
πτης μεθ' ὅσης ἅπαντες ἴτε περὶ φανείας. Ὁμιλ. α.
ἐς τὴν αὐτὴν Κορινθίους.

XXVI. 60. Καὶ μὴ σήμερον πείσης, αὐτεῖον
πέσης· καὶ μὴ μεδέποτε πείσης, σὺ δὲ μισθὸν ἔξῃς ἀ-
πὸ πηλοσμήδων. Καὶ μὴ πάντας πείσης, ὀλίγους δὲ πολ-
λῶν δυνάσῃ· ἐπεὶ καὶ οἱ ἀπίστοι ἐχὶ πάντας τὰς ὄντας
ἀνθρώπους ἔπασαν, ἀλλ' ὅμως πᾶσι διελέχθησαν
ἐν τῇ ἐπὶ πᾶσι μισθὸν ἔχουσιν· ὅτι περὶ τὸ τέλος τῷ
κατορθομένων, ἀλλὰ περὶ τὴν γνώμην τῷ κατὰ θεὸν
τῶν ὁ Θεὸς τὰς σεφαίρας ὁρίζων ἔωθε.

61. Καὶ δύο κατὰ βάλῃς ὁβολοὺς, δέχεσθαι. καὶ
ὅπως ἐπὶ τῇ χάριτι ἐποίησε, τῶτον καὶ ἐπὶ τῇ διδασκόν-
των ἐργασίᾳ. Μὴ πίνω, ἐπεὶ δὴν τὴν οἰκερμήν, ὅτι
δυνάσται σωσται, ἐν τῇ ὀλίγων κατὰ φρόνῃ, μεδὲ τῇ
μεγάλων ἐπιθυμίᾳ τῇ μικρῶν ἀφελκυσθῆς σεαυτὸν.
Καὶ ἐκ τὸν μὴ δυνάσῃ, τῇ δὲ καὶ ἐπιμελήθη. καὶ
δὲ καὶ μὴ δυνάσῃ, μεδὲ τῇ πίνῃ κατὰ φρονήσεως.

62. Καὶ

62. Καὶ πέντε μὴ δυνηθῆς, ἢ ἐνός μὴ ὑπερί-
δης· καὶ τ' ἓνα μὴ δυνηθῆς, μηδὲ ἕως ἀτόμῃ, μη-
δὲ τὰ παρὰ ταύτῃ κωλύσης. Οὐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ ἐν ταῖς
συνακκῶν μασι καὶ μένον ὑπὸ χερσίν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄρ-
γυρίαις τὰς ἐμπορίας ποιοῦνται οἱ πρὸς ταῦτα χολά-
ζοντες; Ἄν μὲν γὰρ μηδέπω τ' μικρῶν καὶ ταφρονῶν μὲν
καὶ τ' μεγάλων αὐτεξόμμετα· ἂν ὅτ' τ' μικρῶν ὑπερί-
δωμεν, εὐδὲ ἐκείνων ἐπιληφόμεθα δι' ἡρόλως· ἕως
ἔχας Θ. πλῆσι Θ. γίνεται, καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα συκί-
γων· ἕτω καὶ ἡμεῖς ποιῶμεν, ἵνα ἐν πᾶσι πλεονήσαν-
τες, ἐπιτύχωμεν τ' βασιλείας τ' ἐργαῶν, χαίρει
καὶ φιλανθρωπία ἢ Κυρίαι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· Ομιλ.
γ'. εἰς τὴν αὐτὴν Ἐπιστολὴν.

XXVII. 63. Ἡ μὲν ἡδονὴ τ' ἀμαρτίας βρα-
χεῖα, καὶ ὅτι ὑπὸ ταύτης ὁδυνη δίνουμένη καὶ γὰρ καὶ ἐν
ἐσπέρῃ, καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἐρημίᾳ, καὶ ἐν πόλει, καὶ παν-
ταχῶς ἐπέται ὁ κατήγορος, ξίφος δ' ἀκνὺς ἡγενη-
μῶν, καὶ τὰς ἀφορήτους καλῶσθαι, καὶ τὰς φόβου κα-
ταναλίσκον αὐτὸν καὶ δευπανῶν. Ὁ δὲ σώφρων πᾶν-
τως τέτων ἀπῆλλακται, καὶ ἐστὶν ἐν ἐλευθερίᾳ, καὶ μὴ
ἀδείας ὁρᾷ τὴν γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ, τὰ παῖδιά, τὰς
φίλους, καὶ ἐλευθέρους ἅπαντες ὀφθαλμοῖς ἀπανταῖ.
Ομιλ. κβ'. εἰς τὴν αὐτὴν Κορινθίους.

XXVIII. 64. Τί οὐτελέστερον ἀνδρὸς ἀγχο-
λόγος; τί ἀλγέστερον; εἰς γὰρ τὴν τ' μέμων ὠθέσει
ἑαυτὸς οἱ θεῖται πείξιν, εἰς τὴν τ' πεπορευμένων
γυναικῶν μάχον ὅτι ἐκείνην ἐρυθρῶσι μάχον ἢ
ἡμεῖς. Πᾶς δυνάσται διδάσκει γυναῖκα σωφρονεῖν,
παῖδ' ὄντων αὐτῶν εἰς ἀσέλγησαν ἀφ' ἧς τέτων ἐκβαίνει
τ' ῥημαίτων;

65. Βέλιον σηπεδόνι ἀπὸ τ' ἑμῶν Θ. ἀφίεναι.
ἢ ῥή-

ἢ ῥήμα ἀχρόν. Νυνὶ δ' ἂν μὴ ὀξὴ τὸ σῆμα, ἐδὲ τ' κρι-
νῶν μετέχῃς στίων. Τοσαύτης δ' οὐσωδίας ἔσης ἐν
τῇ ψυχῇ, μυσηρίων πολυῶς κρινωνεῖν, ἐπεὶ μοι;
Ἐὰ μὴ σκεῦθ' ἀκαθάρτον ἵς λαβῶν, ἐπὶ τ' τεραπέζης
κατέθετο τ' σῆς, ξύλοις αὐτὸν ἂν πάγων ἤλασας.

66. Τὸν δ' Θεὸν ἐπὶ τ' τεραπέζης τ' αὐτῆς (τερά-
πεζα γὰρ αὐτῆς, τὸ σῆμα τὸ ἡμέτερον οὐχολογίας
πληγῆς) σπείρας ἀκαθάρτου παύτος ῥήματα
βδελυρώτερα παρ' ἑαυτῶν, ὅτι οἱ παροξύνει, ἐπε-
μοι; κὴ πῶς ἐν τῷ; ἐδὲν γὰρ ἔτω παροργίζει τ' ἄγιον
κὴ τ' καθαρόν, ὡς τὰ ῥήματα λαλῶντα.

67. Οὐδὲν ἔτως ἱερεὺς κὴ ἀναγκυώτης ποιεῖ, ὡς
τὸ λέγειν θιαῦτα κὴ ἀκαθάρτα. ἐδὲν ἔτως ἐκλύει τὰ νεύρα
τ' σωφροσύνης, ὡς ἡ Δαὶ τέτων ἀναπληροῦν φλόξ.
Μύρον ἐνέθετό σε τῷ σῆματι ὁ Θεός· σὺ δ' νεκρῶ δυν-
ωδέσσερα ἀποτίθεται ῥήματα, κὴ αὐτὴν ἀναγρῆς τὴν
ψυχὴν, κὴ ἀκίνητον ποιεῖς. Ομιλ. σ'. εἰς τὴν β'. πρὸς
Κορινθίους.

XXIX. 68. Καθάρως πλανῶν ἵς πειρηχόμενον,
παντὶ πειράζεται πειρηγῶ κὴ καθάρως παυδίων ἄφε-
τον, ὁ βελόμην ἀνδραποδίζει τὴν θιαυτὴν ψυχὴν.
Ἐπεὶ δὲ γὰρ ἐθῶ αὐτῇ ἐνεργεῖν, ὅταν αὐτῆς παύσης
τὴν ἐνέργειαν τὴν ἐν ἑαυτῇ ἀγαθῇ, ἐπεὶ δὲ δύνειν ἐ-
δυῖσται, ἀναγκάζεται ἕτερα πικρὰ καθάρως ἢ
γῆ, ὅταν μὴ σπείρηται, μηδὲ φυτῶνται, βοτάνῳ
ἀναδίδωσιν ἀπλῶς.

69. Οὕτω κὴ ἡ ψυχὴ, ὅταν μὴ ἔχη πειρασμὸν τ' ἀναγκάων, πάντως ἐπὶ πειρῇ ἐπιθυμεῖται, πονη-
ροῖς ἐαυτὴν δίδωσι πειράγμασι. Καὶ ὡς περὶ ὀφθαλ-
μοῦς ἐπὶ μὴ ὁρᾶν ἐπαύει, κὴ Δαὶ τῷ ὅφεται πο-
νηρῶ, ὅταν ἀγαθὰ μὴ ἢ ὑποκείμενα ἔτω κὴ ἐλογισ-
μοῦς,

μὲς, ὅταν τ' ἀναγκάων ἐαυτὸν ἀπαράγῃ, ὡς τὴν
ἄχρηστα σρέφει) λοιπόν· ἐπεὶ οὐκ ἢ τὴν ἀρετὴν
προσβολῇ δυνάται ἀποκρῆσαι ἀχολία, ἔφρον-
πὶς, πολλὰ χρεῖν δῆλον, Ὁμιλ. ζ', εἰς τὴν β' ὡς Κο-
ρινθίους.

XXX. 70. Κἂν πῦρ ἔχη ἐπιθυμίας, ἀντίστησιν
ἐκείνο τὸ πῦρ, καὶ τὸ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ βεθλὲν οὐκ ἔστι.)
Κἂν βεληθῇς ἡ φθίγγα ἀπὸ πηχέας, ἐννοήσῃ τ' βρυγ-
μὸν τ' ὀδόντων, ἔχαιλινός ἐστι σοὶ ὁ φόβος. Κἂν
ἀεπίσαι βεληθῇς, ἔκαστον τ' δικαστὴν κελύοντα,
καὶ λέγῃν τ'· Δῆσά τε αὐτῷ χεῖρας, καὶ πόδας, ἄρα-
τε αὐτὸν, καὶ ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον·
ἐκεῖ ἐστι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τ' ὀδόντων,
Ματθ. κβ'· ἐγ' καὶ ἐκβάλετε καὶ ταύτην ἔτω τὴν
ἐπιθυμίαν.

71. Κἂν μεθύῃς, καὶ κραυγαῶν ἀλατῆς, ἄκασ-
τον τ' πλυσίς λέγῃν τ'· Πόρεψον Λάζαρον, ἵνα βά-
ψῃ τὸ ἄκρον τ' δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, καὶ καὶ
ψύξῃ τὴν γλῶσσαν μου· ὅπου δυνώμεθα ἐν τῇ φλογὶ
ζώῃ. Λακ. ις'· καὶ δ' ἀποσέση τ' πάθος. Εἰ δ' ἔρ-
φῃς ἐρεῖς, ἐννοήσῃ τὴν ἐκείνην τ' λήψιν, καὶ τὴν σενο-
χωρίαν, καὶ ἔδεν ἐννοήσῃς ταύτην. Εἰ δ' ἀπλῶς εἰ
καὶ ὠμὸς, ἀναμνήσῃ τ' παρθέτων ἐκείνων, αἱ, τ'·
λαμπύδων αὐτοῖς σθεσθεσῶν, ἔτω τ' νυμφῶνος
ἐξέπισον· καὶ τὴν χεῖρα ἐσηφιλανθρώπου.

72. Ἀλλὰ νωτὸς εἰ καὶ παρειμνύ· λογίξῃ τ'
τὸ τέλειαν καὶ κρύψαντα, καὶ ἐσηπυρὸς σφοδρό-
τερ· Ἀλλὰ κατεσθίει σε ἢ τ' τ' πλυσίον ἐσθίας ἐπι-
θυμία; λογίξῃ τ' σκόληκα τ' ἀτελεύτητον, καὶ αἰ-
κόλως καὶ τὸ δ' ἀποθήσῃ τὸ νόσημα, καὶ τὰ ἄλλα

παύσαι καὶ τορνώσας. Ὀμιλ. ι. εἰς τὴν β'. πρὸς Κορινθίους.

XXXI. 73. Ὡς περ εἰς σκεῦθ' ἀκρότατον ὅτε αὐ' ποτε ἐαυταὶ καθεῖεν ἀμέλειαν (ἀλλ' ὅτ' ἐξ ἡμῶν καὶ θυμιάμασι, καὶ μύροις καὶ δυνάμει τ' ὅσον καὶ ῥαίνουσιν οἱ ἀειζωῶναι θύοι, ὅνοις τε δυνάδουσι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν τὰς καλαρίσκας, ἐν οἷς αὐ' μέλαινεν ἄρτι τ' σμινῶν ἐξέστη ἐνιζάνειν, ὥστε μὴ τὴν ἀνδρ' ὅσμιον λυπήσασθαι αὐταὶ ἀποστήσασθαι πάλιν) ἔτω δὲ καὶ ἐπὶ τῷ πλούματός ἐστι ἄλλ' ἀγασθὸν ἴσιν ἡμετέρας ψυχῇ, καὶ καλαρίσκῳ, τὰ σμινῇ τ' χαρισμάτων τ' πλουθῆναι ὑποδέξασθαι δυναμὴν ἄλλ' ἐὰν ἡ ἐνδοχολή, καὶ πικρία, καὶ θυμὸς, τὰ σμινῇ ἀφίπταται. Ὀμιλ. ι. εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῇ.

XXXII. 74. Οὐκ ὀκνεῖ κακίας ἀπαλαγνῶναι, εἰ δὲ τ' βασιλείας τ' ὑψηλῶν ἐπιτυχῆν, ἀλλὰ δεῖ πολλῆς τ' τ' ὀρεγμάτων ἐργασίας· ἵνα μὴ γὰρ γεννηθῇ ἀπαλαγνῶν, ἀπέχεσθαι δὲ πονηρίας· ἵνα ἡ βασιλείας ἐπιτυχῶν, ἀντέχεσθαι τ' ὀρεγμάτων. Ἡ δὲ ὅτι, ὅτε καὶ ἐν τοῖς ἐξωθεν δικαιοφύτοις, ὅταν ἐξέλθῃς ἡ τ' ἐργασμάτων, καὶ ἐκκλησιάζῃ πᾶσι ἡ πόλις, ἔτω γίνεται;

75. Καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ ἐξωθεν ἔθῳ τῷ παλαιῷ, χρυσὸν σεφανῶς σεφάνῳ, καὶ τ' μηδὲν κακὸν ἐργασάμενον τὴν πόλιν (τὸ γὰρ αὐτὸ πρὸς τὸ μὴ δύναιτο εἰς κλῶ ἀπόχρη μόνον) ἀλλὰ τ' μεγάλας δυνάμεις ἐπιδοξάζοντες ἔως ἐπὶ τῷ τῶν ἐχθρῶν ἄρτι τὴν κλῶ. Ὀμιλ. ι. εἰς τὴν αὐτὴν Ἐπιστολῇ.

Ἐκ τῆς Τετάρτης Τόμης.

XXXIII. 76. Χρώμεθα εἰς δέον τοῖς ὑπογεγραμμένοις ἡμῖν παρ' αὐτῶ, καὶ διωάμεθ' ὁσμάτω, καὶ περιεσσία χρημάτων, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν· ἄθρον γὰρ ὑπ' αὐτῶ ἡγοιόμην, ἑτέροις τοῦτα παρέχην χρησίμου, ἀλλὰ μὴ τῷ πεποιημένῳ ἡμῶς. Ἐποίησέ σοι ὁ Φαλαμῆς· τῶντας αὐτῷ πείρεχε χρησίμους, μὴ τῷ Διὰβόλῳ. Πῶς ὃ αὐτῷ παρέξῃς; τὴν κτίσμεν αὐτῶ γεωρῶν, εἰς δοξάζων αὐτὸν, καὶ ἀπάγων τ' ἑ γυναικῶν ὀψίως.

67. Ἀλλ' ἐποίησέ σοι χεῖρας· ταύτας αὐτῷ κέκτησθαι, μὴ τῷ Διὰβόλῳ, μὴ εἰς ἀρπαγὰς καὶ πλεονεξίας, ἀλλ' εἰς ἐνθλάς καὶ δύποιίας, καὶ εἰς δούλους ἐκπενεῖς ἀνατάνων αὐτοῖς, εἰς τὸ τοῖς πεπληρώσιν ὀρέσθην χεῖρας. Ἐποίησέ σοι ὦτα ταῦτα αὐτῷ πείρεχε, ἀλλὰ μὴ τοῖς Διακεκλασμένοις μέλεσι, μηδὲ ταῖς ἀγχεαῖς ἀηχεαῖς. Πᾶσα γὰρ διήγησίς σε, ἐν νόμῳ ὑψίστῳ ἔστω, Σειρ. θ'. ιε'. Καὶ πάλιν· Ἐν πληθῇ, φησὶ, πρῶτον βυτέρων εἴητι, καὶ εἰ τις σοφός, αὐτῷ προσκολληθήη, κεφ. 5'. λδ'.

78. Ἐποίησέ σοι στόμα. Τὸ το μηδὲν πρᾶπτέω τ' μὴ δοκύντων αὐτῷ, ἀλλὰ ψαλμωδίας, ὕμνους. ὡδαὶς πνευματικῶς ἀδῶτω· ἵνα διὰ χάριν, φησὶν Ἐφείσ. δ'. κθ'. τοῖς ἀκέσιν εἰς αἰδομενῶν, καὶ μὴ εἰς κατὰ σφοδρῶν, εἰς δύφημίαν, καὶ μὴ εἰς κακηγορίαν, μὴ εἰς ἐπιβλάς, ἀλλὰ πᾶν τ' ἐναντίον. Ἐποίησέ σοι πόδας, εἰς ἵνα τρέχῃς ἐπὶ κακίαν, ἀλλ' ἐπὶ ἀγαθῇ.

79. Ἐποίησέ σοι γαστέρας, εἰς ἵνα διαρρήγνῃς αὐτῶν, ἀλλ' ἵνα φιλοσοφῇς. Ἐδωκέ σοι νῦν, εἰς ἵνα αὐτὸν βλασφημήῃς, εἰς ἵνα λοιδόρῃς ἦς, ἀλλ' ἵνα

δύφημης. Ἐδωκε καὶ χρήματα, ἵνα εἰς δέον αὐτοῖς
χρώμεθα. Ἐἴχον, ἵνα καὶ ζωῇ εἰς δέον ὧμεν κεχρη-
μένοι. Ἐποίησε τέχνας, ἵνα βιωσάμενοι ἔχῃ ἡμεῖς
ταῖς βαναύσοις πρὸς ἐκείνους τέχνας, ἀλλὰ ταῖς
αὐαγκαῖαις, ἵνα ἀλλήλοις ὑπηρετῶμεν, ἔχῃ ἵνα ἀλλή-
λοις ἐπιβελούμεν.

80. Ἐδωκεν ὄροφον, ἵνα σέγῃ τ' ὑπὸν, ἔχῃ ἵνα
κακωπίζηται ἐκ τῶν ῥυτίδων, ὃ ἡ πένης Δι-
φθέρεται τῶν λιμῶν. Ἐδωκεν ἰμάτια, ἵνα σκεπώμε-
θα, ἔχῃ ἵνα ἐπιδεδυκώμεθα, ἔχῃ ἵνα ζωῇ καὶ ἡ πο-
λὺ ἔχοντα χρυσίον, ὃ ἡ Χρυσὸς γυμνὸς ἀπαλλύεται.
Ἐδωκε σέγλι, ἔχῃ ἵνα μόνον ἔχῃς, ἀλλ' ἵνα καὶ ἄλ-
λοις παρέχῃς.

81. Ἐδωκε γλῶσσαν, ἔχῃ ἵνα σὺ τὸ πτόλον αὐτῆς ὑπο-
πεμνόμενος, εἰς πόρναις καὶ ὀρχισαῖς καὶ μέμεναι, ἔα
ληταῖς, καὶ κείνη δὲ αὐαλίσκη ταῖς Θεῶν ἀγαθὰ,
ἀλλ' εἰς πηνῶνας καὶ δεσφύας. Ἐδωκέ σοι θάλατταν,
ἵνα πτόλῃς, ἵνα μήνημένης ὁδοιπορῶν, ἔχῃ ἵνα διε-
γάζῃ αὐτῆς τὰ βάθη, καὶ λίθους, ἔσονται ζωῶντα ἐκείθεν
ἀναφύεσθαι, ἔδ' ἵνα ἔργον τῷ το ποιῇ. Οἰμολ. ἰ. εἰς
τὴν πρὸς Φιλιππησίους Σπισολίω,

XXXIV. 82. Δέον ἔστι τὸ σῶμα ποιῆσαι πνέοντα
ζῆλον, ἔξεσι γὰρ, αὐτὴν ἔλῃς. Κοιλίαν ἔλαβες, ἵνα τρέ-
φῃς, ἔχῃ ἵνα Διὰ πᾶσι. ἵνα κρατῇς αὐτῆς, ἔχῃ ἵνα
δέσποιναν ἔχῃς. ἵνα σοὶ ὑπηρετῇ πρὸς τὴν τ' λοιπῶν
μορείων Διὰ πρὸς φῶν, ἔχῃ ἵνα σὺ αὐτῇ ὑπηρετῇς, ἔχῃ
ἵνα τὰς ὁρὰς ἐκβαίῃς. Οὐ βλαπτομένη καὶ ἐργάζεται
ἡ θάλασσα τὰς ὁρὰς ὑπερβαίνουσα, ὅσα ἡ γαστήρ τὸ
σῶμα τὸ ἡμέτερον μὴ τὴν ψυχῆς.

83. Πᾶσαν ἐπικλύζει τὴν οἰκονομίαν ἐκείνη, ἔ
αὐτὴ ἅπαν τὸ σῶμα. Θεὸς αὐτῇ ὅρον τὴν αὐτῆς ἐκείνη,
καὶ

καθὼς Θεὸς ἔθετο τῇ θαλάσῃ τὴν ἄμυν. Καὶ νυν
 ρααίη, καὶ ἄρραϊνῃ ἐπιτίμα αὐτῇ τῇ δυνάμει τῇ
 ἔσῃ ἐν σοί. Ὅρα πῶς λόγῳ σε ἐπίμνησεν ὁ Θεός, ἵνα
 αὐτὴν μιμῇ. Σὺ γὰρ ἐθέλεις, ἀλλ' ὅρων αὐτῶν ὑπερ-
 βλύζουσιν, ἃ πᾶσαν ἀλφειεύουσιν τὴν φύσιν, ἃ
 λιμνάζουσιν, ἐτολμᾷς καὶ ἁλῆν, ἐδέστω φρονίσαι.
 Ὅμιλιν γὰρ αἰς τὴν αὐτὴν Ἐπιστολὴν.

XXXV. 84. Οἶδα ἐγὼ ἵνα ἄξιον ἄνδρα ἕτως ἀν-
 χόμην· Ἐυχαιεὺς μὲν ὑπὲρ πασῶν τῶν δειρμασίων
 σε, τῶν ἐν παρθένῃ ἡμέρᾳ μέχρι τῆς παρθένου εἰς ἡμῶν
 τὴν ἀναξίαν ἐπιδεικνυμένων ὑπὲρ ὧν ἴσμεν, καὶ ὅσον
 ἴσμεν ὑπὲρ τῶν φανερῶν, ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν· τῶν ἐν ἔργῳ
 γνησίων, τῶν ἐν λόγῳ· τῶν ἐκόντων, τῶν ἀκόντων· πασῶν τῶν
 εἰς τὴν ἀναξίαν ἡμῶν γνησίων.

85. Ὑπὲρ θλίψεων, ὑπὲρ ἀνέσεων, ὑπὲρ τῆς γα-
 ῖνης, ὑπὲρ τῆς καλᾶσεως· ὑπὲρ βασιλείας τῶν ἐργαζομένων.
 Παρακαλῶ μὲν σε φυλάξαι τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀγίαν,
 καὶ τὰς σιωπαίῃς ἐχέουσιν, τέλος ἄξιον τῆς φιλο-
 φρωπίας σε. Ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς, ὥστε τῶν μονογενῶν
 δύναιτο ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἀξίως ἡμεῖς γνησίοι τῆς
 ἀγάπης. Δὸς ἐν τῷ λόγῳ σε σοφίαν, καὶ ἐν τῷ φόβῳ
 σε, μονογενὲς Χριστέ.

86. Ἐμπνέουσιν ἰσχυρὴν τὴν παρὰ σε, ὅ τῶν μονο-
 γενῶν δὲς ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸ πνεῦμά σε τὸ ἄγιον ἐξαπο-
 στάλας εἰς ἀφ᾽ ἑσιν τῶν ἡμετέρων ἀμαρτιῶν. Ἐν ἡ-
 γήν τε καὶ ἀκόντες ἡμεῖς μὲν, συγχίρησον, καὶ μὴ
 λογίσῃ. Μνήσθητι πάντων τῶν ἐπισημασμένων τὸ ὄνο-
 μά σε ἐν ἀληθείᾳ· μνήσθητι πάντων τῶν ἐν, καὶ ἰσχυ-
 ρία ἡμῶν θελόντων· πάντες γὰρ ἀνθρώποι ἴσμεν. Ὁ
 μιλῶν αἰς τὴν πρὸς Κολοσσ. Ἐπιστολὴν.

XXXVI. 87. Τὸ μέγα ἄδελφός, καὶ κλέπτης ἐστὶν
 ὁ ἡμέ-

ἡ ἡμέρα τῷ Κυρίῳ, ἀφρόον ἡμῖν καθαύδωσιν ἐπιβη-
 μένῃ· ἀλλ' ἐὰν μὴ καθαύδωμιν καὶ νήφωμιν, ὅτε ἐπὶ
 ἡμῖν ὁ κλέπτης ἐπιθήσεται, ἀλλ' ὡς ἄγγελος βασι-
 λικῆς καλῶν ἡμῶς ἐπὶ τῇ ἡθιμῇ (μήμῃ) ἡμῖν ἀγαθὰ.
 ἂν ἡ καθαύδωμιν, ὡς κλέπτης ἐφίσταται· μηδὲς θεί-
 νω καθαύδῃτω, μηδὲς δρῶν ἐστὶ πρὸς δρετλῷ. Τὸ
 ἔργον ἐστὶν ὕπνου.

88. Οὐκ ἴστε, ὅταν καθαύδωμιν, πῶς ὅτε ἔσιν ἐν
 ἀσφαλεῖ τὰ ἡμέτερα; πῶς δύσπεθ' ἐλθῶσι; ὅταν ἡ
 ζῆλον ἡμῶν, ἡ δὲ ἑσπέρῃ ἡμῖν φυλακῇ· ἔσιν κα-
 θούδωμιν, καὶ μετ' πολλῆς φυλακῆς ἀπολαύμεθα πολ-
 λέαις. Καὶ ἡρώα, καὶ μοχλοὶ, καὶ φύλακες, καὶ πα-
 φύλακες, καὶ ὅμως ἐπὶ σῆλθεν ὁ κλέπτης.

89. Τί δὲ λαλῶ λέγω; ὅτι αὐτὸν ζῆλον ἡμῶν, ἡ δὲ ἐκ-
 σόμεθα τ' ἐτέρων βοηθείαι· ἂν ἡ καθαύδωμιν, ἡ δὲ ἐν
 ἡμῶς ἡ ἐτέρων ἐν ἡσυχίᾳ βοηθείαι· ἀλλὰ καὶ μετ' ἐκείνης
 ἀπολαύμεθα. Καλὸν εὐχῆς ἀπολαύειν τ' τ' ἀγίων,
 ἀλλ' ὅταν καὶ αὐτοὶ ἐν ἐργαίῳ ᾖμιν. Οὐμιλ. α', εἰς τὴν α'
 πρὸς Θεοῦ αλ'. Ἐπιστολῶν.

XXXVII. 90. Τοσούτον ἐστὶ φίλος ἀγαθός, ὡς
 καὶ τόπος καὶ χρόνος φιλεῖται δι' αὐτόν. Κατὰ τὸν γὰρ
 τὰ λαμπρὰ τ' σωματίων αὐτοῦ ἀπορρεῖ εἰς τὰς πλεον-
 σίας τόπος· ἔτω καὶ οἱ φίλοι, οἷς αὐτὸν παραχρῆνται τό-
 ποις, τὴν ἐαυτῶν χάριν ἐφίανσι. καὶ πολλὰ καὶ χαλεπὰ
 φίλων ἐπιστάτες τοῖς τόποις ἐκείνοις ἐδουλεύσαντες
 τ' ἡμερῶν ἀναμνησθέντες, ἐν αἷς σωμαχρῶμεθα, καὶ
 ἐστὶν ἀξίωμα.

91. Βέλιον ἡμῖν σβεσθῆναι τ' ἥλιον, ἢ φίλων
 ἀπὸ στερηθῆναι· βέλιον ἐν σκότεινῳ ἀλάλῃ, ἢ φίλων
 εἶναι χαλεπὸν. Οὕτως φίλος πιστός, φάρμακον ζωῆς,
 ὅταν φίλος πιστός, σκέπη κραταιά. Τί γὰρ ὅτε αὐτὸν
 D
 ζῶσιν.

γάσηθ' φίλθ' γνήσιθ' ; πόσω μὲν ὅση αὐτὴ ἐμποιή-
σεν ἠδονῶν ; πόσω ἢ ἀφέλειαν ; πόσω ἢ ἀσφάλει-
αν ; καὶ μυρίαις ἡσυχαστῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ζωνῆς
σίς φίλθ' . Ομιλ. β' . εἰς τὴν αὐτὴν Ἐπιστολὴν .

XXXVIII. 92. Θῶμα εἶναι σωτέλειαν μὲν εἴησι
ἐπὶ μὲν τριτάτῃ, μὲν ἐκ τὸν . Τί τῆς αὐτῆς ἡμῶν ; ἐκ
ἐκείνης σωτέλειαν τὸ δ' αὐτῆς ζωνῆς πέρους ἐστὶ ; Γί πο-
λυπραγμονεῖς , καὶ ὠδίνεις ὑπὲρ τῆς κρινῶς τέλειαν ;
Ἀλλ' ὅπως ἐν τοῖς ἄλλοις πάχομα, τῆς δ' ἐν τῇ τῷ .
Καθ' ὅπως γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις τὰ ἴδια ἀφέντες, τὰ κρινῶν
μεριμνῶμα, λέγοντες . Ὁ δ' εἰς ἀνάπορον , ὁ δ' εἰς ἀνά-
μοιχῶν, ἐκείνῃ ἤρπασεν, ἄλλῃ ἠδίκησε, τὸ δ' εἰς αὐτῆς
ἐδέναι λόγον ποιεῖται, ἀλλὰ πάντων φροντίζει μῶλλον,
ἢ τῶν οἰκείων .

93. Οὕτω δ' ἐν τῷ τῷ, ἀφέντες τὸ οἰκῆον ἐκείνῃ
τέλειαν μεριμνῶν, τὴν κρινῶν βεβλόμεθα κατὰ λυσιν
μαθεῖν . τί γὰρ σοι κρινῶν αὐτῆς ἐκείνῃ ἐστὶ ; αὐτῇ τῷ
καλῶς διὰ τὴν τὴν τελευτῶν, ἐδέναι παρ' οὐκείνης πεί-
ση δένον . Ἐσὼ πόρρω, ἔσὼ ἐκείνῃ, ἐδέναι τῆς αὐτῆς
ἡμῶν . Διὰ τῆς αὐτῆς αἰσιν ὁ Χριστὸς, ἐπὶ δ' αὐτῇ μὴ σω-
έφερε . Καὶ πῶς ἐκείνῃ φέρε, φησιν ; αὐτὸς οἶδεν ὁ
κρυψας διὰ τὴν μὴ σωέφερεν . Ἀλλ' ἐκ αὐτῆς λέ-
γοντῇ τοῖς ἀποστόλοις . Οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνος,
ἢ καιρὸς, ὅς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ . Πραξ. α',
ζ' . Ομιλ. θ' . εἰς τὴν αὐτὴν Ἐπιστολὴν .

XXXIX. 94 Ἀνὰ ἔχρημα τὸ ἱερεῖον, αὐτὸν τὸν ἱερέα,
αὐτὸν τὴν θυσίαν . ἐκείνῃ τοιαύτης ἀναφίερα μὲν θυσίας,
πῶς ἐν ἐκείνῃ διωαμίας αὐτῆς φέρεται τῇ θυσίας η-
ρίᾳ . ἐκείνῃ αὐτῆς καὶ βόας, ἐκείνῃ αἵμα καὶ κνίσαν
πάντα ταῦτα λέλυται, καὶ αὐτῆς αὐτῆς ἀντὶ τῶν τῶν ἡ
λογικῆ λατρείᾳ .

95. Τί δέ ἐστιν ἡ λογικὴ λατρεία; πᾶ δὲ ψυχῆς, πᾶ δὲ πνύματι. Πνεῦμά, φησιν ὁ Χρῆστος Ἰωάν. δ', καὶ δ', ὁ Θεὸς, καὶ τὰς προσκυνοῦντας αὐτὸν, ἐν πνύματι καὶ ἀληθείᾳ καὶ προσκυνοῦν ὅσα μὴ δέεται σώματι, ὅσα μὴ δέεται ὀργάνων, μὴ τύπων. Τὰ δέ ἐστιν οἷον ἐπιείκεια, σωφροσύνη, ἐλεημοσύνη, ἀνέξηκακία, μακροθυμία, ταπνοφροσύνη. Ὁμιλ. ια', εἰς τὴν πρὸς Ἐβραίους Ἐπιστολήν.

XL. 96. Τὰς χεῖρας εἰς τὸ ἔργον ἀνθρώπων· (ἐπαρσὶς φησι ψαλ. ρμβ', β', τὸ χεῖρὸν καὶ θυσιὰ ἐσθλὴν.) Καὶ μὴ τὸ χεῖρὸν καὶ τὸ νῦν ἀναλάβωμεν. Ἰστέ οἱ μεμνημένοι λί λέγω· τί καὶ ἡ ἐπιγνώσκετε τὸ λεχθὲν, ἐὰν συνορᾷτε ὅπως ἡνιξάμεν· ἐπάρωμεν εἰς ὑψὺ τὴν δόξαν· οἶδα πολλὰς ἀνδρας ἐγὼ χεδὸν κρεμαμμένους ἀπὸ τῆ γῆς, καὶ πέραν τῶν μέτρων τὰς χεῖρας ἀνατείνοντες, καὶ ἀθυμῶντας, ὅτι μὴ διωκτὸν με ποιεῖσθαι, καὶ ἔτως δυχρῶδες μὴ σωτηρίας.

97. Οὕτως ὑμεῖς εἶναι βελομεν αἰεὶ· εἰ ἢ μὴ αἰετὸν καὶ πλεονάκεις. εἰ ἢ μὴ πλεονάκεις, καὶ ὀλιγάκεις καὶ ἐν ταῖς ἐωδιναῖς, καὶ ἐν ταῖς ἐσπεριναῖς. Εἰπέ γάρ μοι, ἐνταῖνέν τὰς χεῖρας ἐδωκή; ἐκτὸν τὴν πρὸς αἵμασιν, ὅσον θέλεις· ταύτῃ ἐκτὸν καὶ εἰς αὐτὸν τὸ ἔργον, καὶ αὐτῆς βεληθῆς τὸ κορυφῆς ἀψαύξ, καὶ ἀνώτερον ἀνελθὼν ἐμπεριπατῆσαι, ἐξέσει σοι.

98. Παντὸς γὰρ πτερὸς καὶ κεφότερον καὶ ὑψηλότερον ὁ ἡμέτερος νῦν· ὅταν ἢ καὶ τὴν παρὰ τὸ πνύματι λάβῃ χάριν, βαβαί, καὶ πῶς ἐστὶ ταχὺς; πῶς ὀξύς; πῶς παῖτα ἀξινοσεῖ; πῶς ἐκαταφέρει, ἐδὲ καὶ πίπτει πρὸς τὸ ἔδαφος; ταῦτα καὶ σκεδασμῶν ἡμῖν τὰ πτερὰ. Δὲ τῶν καὶ τὸ πέλαγος ἀπὸ τῆς θαλάσσης κλύδωνος παρόντος βίε.

99. Τὰ ὀξύτατα τ' ὀρεῖται, καὶ ὄρη καὶ νάπαις, καὶ πελάγη καὶ σκοπέλας ἐν βραχίαι καμρεῖ ῥοπῇ διίπταται ὡσίων. Τοιῦτός ἐστι καὶ ὁ νῆς, ὅταν πλερωθῇ, ὅταν τ' βιωτικῶν λῦσῃ, ἔθ' ἐν αὐτῇ ἐπιλαβέας δυνάται, πάντων ἐστὶν ἀνώτερον, καὶ τ' βελῶν πεπυρωμένων τ' ἀφ' ὅλας. Ὀμιλ. κβ'. εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολήν.

XL I. 100. Οὐκ ἔστιν ἕως αὐτοῦ τοῦ ἀφ' ὅλου, ὡς δυνήθηται τ' ὑψος ἐφικέας· ἀλλὰ τίς ἀφίησι μὴ τὰ βέλη· ἀνάγκη τὸ γὰρ ἔστιν ὅτι ἐπιτυχεῖναι δέ· ἀλλ' ὑποσέφει πρὸς αὐτὸν κενὸν τὸ βέλαι, ἢ ἔμνον κενόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν αὐτῇ κεφαλῇ· δὲ γὰρ πάντως πληῆξαι τὸ παρ' αὐτῇ πεμπόμην.

101. Ὡς περὶ ἐν τὸ παρὰ αὐτῶν βληθέν, ἢ τὸ καθ' ἑπέμπεται, βέλει, ἢ ὀρεον, ἢ ῥοπῇ, ἢ ἰμάριον, ἢ ξύλοι, ἢ αὐτὸν τ' αἶρα ἀφ' ὅλων τ' ἕως καὶ τὸ τ' ἀφ' ὅλων βέλαι· δὲ μὴ πληῆξαι πάντως, ἀντὶ τ' βαλλόμενον μὴ πληῆξαι, πάντως τ' πέμποντα ἐπληξε. Καὶ ἔστι πολλαχόθεν τε το μωθεῖν, ὅτι ὅταν ἡμεῖς μὴ πληγῶμεν, πάντως ἐκείναι πληττεται Ὀμιλ. κβ', εἰς τὴν αὐτὴν Ἐπιστολήν.

XL II. 102. Οὐ τὰ πρῶτα δὲ μῶρον ἔχει λαμπρὰ, ἀλλὰ καὶ τὸ τέλος λαμπρότερον. Εἰπέ γὰρ μοι, ὁ ῥήτωρ ἔχει τὰ ἐν τῷ τέλει τ' λόγος πρὸς δὲ ποιῆν λαμπρὰ, ὥστε μὴ κρότων ἀναχωρεῖν; ὁ δ' ἀετιγῶν πόλις, ἔχει τὰ ἐπ' ἐξόδοι τ' λειτεργίας λαμπρότερον ἐπιδείκνυται; ὁ ἀθλητὴς εἰ μὴ ἐκείναι δάξῃ λαμπρότερον, ἢ μέλει τέλους νίκησι. καὶ παρὰ νικήσας νικηθῇ ὑπὸ τ' τελευταῖς, ἔχει παρὰ αὐτῶν ἀνόνησι;

103. Ὁ κυβερνήτης αὐτὸς ἄπειναι τὸ πέλαγος ἀφ' ὅλου
λαπ

λαβὼν, πρὸς τῷ λιμνῇ καὶ ῥάξει τὴν σκάφην, ἔχον
παύται ἀπώλεσε τὸ ἔμμενον πόνον; Τί δὲ ὁ Ἰατρός;
ἐὰν ἀπαλλάξας τὸ νόσον τὸ κήμιοντα, ὅταν μέλλῃ τέλε-
ον ἀπαλλάττειν, τότε διαφθείρη, ἔχον τὸ πᾶν διέφθει-
ρει; Οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ δρετῆς, ὅσοι μὴ τῇ δρετῇ ἀκλόνητον
τὸ τέλει ἐπέστηκιν, καὶ σύμφωνον, καὶ συνωδόν, ἀπώλον-
το, καὶ διεφθάρησαν. Τοιοῦτοί εἰσιν οἱ ἀπὸ μὲν τῷ βαλβί-
δων αὐτῶν λαμπεροί, καὶ γαῦροι περὶ πηδύουσιντες, καὶ
βούβη, ἢ ἐκλυθέντες, καὶ χαῦνοι χυρόμμοι. Ομοί. καὶ
εἰς τὴν αὐτὴν Ἐπιστολῇ.

XLIII. 104. Μεγάλη καὶ λαμπρὰ τῇ Φωνῇ καὶ
εὐτῷ πᾶσι καὶ διαμαρτύρομαι, ὥστε τὰς τῶν παρῶ-
ν τῶν ἐπὶ τῶν ἐπιδεικνυμένων, τὰς τὰς ἐν τῷ πονηρῷ
φθορὰς (τὸ γὰρ εἶναι ὁ ὄρκος) τὸ ἔδωκεν μὴ ἐπι-
δαίνειν τὸ ἐκκλησιαστικῶν. Προθεσμίας ἢ ὑμῖν ἔσω
μὲν ὁ παρὼν, ὥστε καὶ ῥάξαι. Μὴ γὰρ μοι εἴπῃς, ὅτι
με ἢ τὸ πρᾶγμα τῶν ἀνάγκη καὶ ἐπέειπα, ὅτι ἀπισ-
μαί, τίως τὰς ἀπὸ τῶν συνηθείας ἀξίως πτε ὄρκους,

105. Οἶδα, ὅτι πολλοὶ μελάσσονται ἡμᾶς. ἀλλὰ
βέλῃον ἡμᾶς μελάσσειν νῦν, ἢ καί ποτε. μελάσσονται
ἢ ὅσοι μαίνονται. Τίς γὰρ εἰπέ μοι, νῦν ἔχων, φυλαττο-
μένης ἐνθλῆς μελάσσειται; εἰ ἢ ἄρα μελάσσονται. ἀλλὰ
ἔχον ἡμᾶς, ἀλλὰ τὸ Χρῆστος οἱ τοιοῦτοι μελάσσονται. Εφεί-
ξατε τὸ ἐρημικόν; οἶδα καὶ γὰρ. Εἰ μὲν ἔν ἐγὼ τὸ νό-
μον τῶν ἐσθῆτων, ἐμὸς αὐτὸς ὁ γέλως. εἰ ἢ ὁ νομο-
θέτης ἕτερός ἐστιν, ἐκτὶ διαβάσει ἢ κλησιασία.

106. Καὶ ἐν ἐπὶ τῇ ποτὶ ὁ Χρῆστος, καὶ ἐπὶ κέρῃς
ἐπὶ λήγῃ, καὶ ἐπὶ ἀπίσθῃ. Ἀνέχεσθαι καὶ νῦν ταῦτα. καὶ
ἔδωκεν ἀπὸ τῆς. Διὰ τὸ γέννημα ἡτοίμαται. διὰ τὸ
σκόληξ ἀτελεύτητος. Ἰδὲ πάλιν λέγω, καὶ διαμαρ-
τύρομαι ὁ βελόμητος, μελάτω, ὁ βελόμητος, κλη-
σιασία.

αἰζέτω, εἰς τὸ κέμεθα, εἰς τὸ γέλασθ' ἢ χλοῦναι
 ζεῶν, εἰς τὸ παύειν παιδεῖν. Περιηγάριμαί τε κῆρυς
 ἐπὶ μὲν καὶ τὸ μακάριον Παῦλον,

107. Εἰ τις μὴ βέλεται καθερῆσθαι τὸ τοῦ ἐπί-
 ταγμα, ὡς περ σάλπιγξ· ἵναι διὰ τῶν λόγων ὁ παρη-
 γάτω τ' εἰδῶν μὴ ἐπιδοῦναι τ' ἐκκλησιαστικῶν τῶ
 θίσται, καὶ ἄρχων, ἢ, καὶ αὐτὸς ὁ τὸ Διδάσκαλος παρ-
 κείμεται. ἢ κατέλετέ με ταυτίσι τ' ὁρῶν· ἢ μένον-
 τά με μὴ περιβάλλετε κινδύνοις· ὅτε ἀνέχουμαι ἐπὶ
 τ' ἥρῳαν τῆτον ἀνδραγαθίαν μὴ μεγάλα καθερῶν· εἰ
 γὰρ μὴ τὸ τοῦ δυνάτον, βέλιον ἐστίναι καίτω· ἄρχοντι
 γὰρ μηδὲν τῶν ὁρῶν ὡφελὲν ἔστι· εἰδὲν ἀθλιώτε-
 ρον· Οὐκ ἔστι, εἰς τὰς πράξεις.

XLIV. 108. Καθεροὶ θυμῷ ὥμῳ ἐκκατακῆ
 τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον, ἔνθα θυμῷ· ἐπιηγάριμαί ὁ θυ-
 μῶδης· ὅτε ἔστιν· εἰδὲν ὅτις παρῆλθεν, ὅθεν θυμῷ
 ἔξεισι. Κατὰ τὸ γὰρ ἐν χημῶνι θαλαττίῳ πολὺς ὁ
 θόρυβος, μεγάλη ἡ κραυγὴ, καὶ ὅτε αὐτοὶ τις καίρῳ
 φιλοσοφῶν. ὅτως εἰδὲ ἐν θυμῷ· ὡς εἰ μέλλει φι-
 λόσοφον ἢ λέγειν, ἢ παιδιδεῖσθαι ψυχὴν, ὁφείλει πρῶτον
 ἐν λιμνῇ εἶναι.

109. Οὐκ ὁρᾷς πῶς, ὅταν βελάμεθα παρὶ ἱνῶν
 ἀναγκάων διὰ λεχθῶν, πότες θορύβος καθερῶς
 παρηγάριμα, ἔνθα ἡσυχία, ἔνθα γαλήνη, ἵνα μὴ
 ἐκκρεώμεθα; εἰ γὰρ ὁ ἔξωθεν ἐκκρεῖ θόρυβος, πολλὰ
 μὲν ἔστιν ἡ ἔνδον ἱσχυρή. Καὶ ὁρᾷται τις, εἰ καὶ ὁρᾷται, μὴ
 ὁρᾷται καὶ θυμῷ τὸ τοῦ ποιῶν καὶ φθέρῃ, καὶ γέλατος
 ἔστι καὶ σιγῇ, πάλιν ὁμοίως.

110. Καὶ ἐοικέν, ὅς ἔστιν ἐβλάβη· καὶ πίνη, καὶ
 καθέζηται, καὶ σήκη, καὶ βαδίζει, καὶ καθύδνη·
 εἰ γὰρ ἐν τοῖς ὁμοίως θιαῦται φανταζονται. Τί γὰρ
 τ' ἔστι.

τὸ ἰσχύων σὺν ἅποπτι· ὀφθαλμοὶ ἀνδρείς, τόμα
 διεσπασμένον, μέλη κεκνημένα καὶ οἰδάνοντα, γλῶσσαι
 ἀκράτητοι, καὶ ἐδένος φειδωμένη, ἀλγόνια ἐξεση-
 κῆα, χῆμα ἀπτεπές, πικρὴ ἡ ἀνδία. Ὀμιλ. ιζ', εἰς
 πρᾶξις.

XLV. 111. Οὐκ ἐν τῇ βασιλείᾳ τυχεῖν, μὴ
 σαυρώμεντα· μὴ ἀπατώμεν ἐαυτούς. Εἰ γὰρ ἐν πολέ-
 μῳ σωθῶμεν ἐδυνατὴν τρυφῶμεν, καὶ χρηματίζομεν.
 καὶ καπηλεύομεν, καὶ ραθυμούνται· πολλὰ μὲν καὶ ἐν τῷ
 πολέμῳ τέτω. Ἡ σὺν οἰεσθε πολέμου ἐναι νῦν
 πάντων πολέμων χαλεπώτατον· σὺν ἐσὶν ἡμῖν, φη-
 σιν, ἡ πᾶλη πρὸς ἡμᾶς ἔσονται, Ἐφεσ. ε', ιβ'. Καὶ
 δροῖσθε, καὶ βαδίζετε, ἔλεομεν οἱ παρὲς ὁ ἐχθρὸς
 καὶ γὰρ οἶδε καὶ ἐν ἀνακωχῇ, εἰ μὴ τὸ ἔσθ' ὕπνου μόνον.

112. Πολλάκις ὅ καὶ τότε πελεμεῖ, καὶ λοχισμὸς
 ἐμβάλλων ἀνατάρτας, καὶ ἀσελγετέρες ὑπὸ τῷ ὀνει-
 ράτων ἐργαζόμενοι· ἡμεῖς ὅμως πρὸς μικρὰ τὸ πρᾶγ-
 ματι· ὄντι, ὑπὲρ ἑκείνου πελεμεῖ, ἐν ἡφορμῇ,
 ἐδὲ ἀδικιστάμεθα, ἐδὲ βλεπομένη εἰς τὸ πλῆθος τὸ
 ἀντικειμένων ἡμῖν δυνάμεων σὺν ἐννοῇ, ὅτι τὸ
 αὐτὸ τὸ μεγίστης δυσπραγίας ἐστίν· ἀλλ' ὑπὸ τοῦ
 των κυκλόμενοι πολέμων, ὡς ἐν ἐρῷ τρυφῶμεν.
 Ὀμιλ. λα', εἰς τὰς πρᾶξεις.

XLVI. 113. Παύει μάχον ζητῶμεν, ἢ τὸ τὸ
 ψυχῆς ὀφελος, καὶ τὰ ἀλόγιστα μάχον σκοπέμεν,
 ἢ τὴν μέτερον συμφέρον καὶ οἰκίας μὴ σύστασιν πολλα-
 κίς ζητῶμεν. καὶ σὺν αὐτῇ ἀναχοίμεθα παλαγεμένῳ
 αὐτῶν ἰδεῖν, ἐδὲ καὶ πίπτουσιν, ἐδὲ ὑπὸ χιμῶ-
 νων ἐπηρεαζόμενοι. Περὶ ὅ τὸ ψυχῆς ἐδεμία φρονέ-
 τίς· ἀλλὰ καὶ τὰς θεμελίους αὐτῆς ἰδόμεν, σηπομέ-

γῆς, καὶ τὴν οἰκοδομὴν καὶ τὸ ὄροφον, ἐδ εἰς ἡμῖν ὁ λό-
γος ἐστίν.

114. Πάλιν ἄλογα αὐτῶν ἔχωμεν, τὸ συμφέρον αὐτῶν
ζητῶμεν, ἔτι ποθοῦσιν καὶ ἰππιατρίας, ἔτι πάντες κα-
λων κινῶμεν, ἔτι οἰκίας ἐπιμελέμεθα, ἔτι τοῖς ἐμπεπι-
στομένοις πειραγῶμεν, ὥστε μὴ ἀπλῶς, μηδὲ ὡς ἔτυ-
χεν ἐλαύνειν, μηδὲ βάρυν ἐπιβέναι, μηδὲ ἀσπρὶ τῷ
νυκτῶν ἐξάγειν, μηδὲ τὰς τροφὰς ἀπὸ πολλῶν καὶ
πολλοὶ νόμοι, πρὶν τῷ συμφέροντι, ἔτι ἀλόγων καὶ
παρ' ἡμῖν, τῷ ψυχῆς λόγῳ ἐδ εἰς.

115. Πάλιν πλέγω πρὶν τῷ ἀλόγων τῷ χρησίμων
ἡμῖν; εἰσὶ πολλοί, οἱ σπασθῆς ἔχουσιν ἐδὲν ἔχοντας χρη-
σιμῶν, ἀλλ' ἢ ἀπλῶς τέροντας καὶ πολλοὶ καὶ πρὶν ἐκεί-
νων νόμοι, καὶ ἐδὲν ἡμελημῶν, ἐδὲ ἀπαικτόν ἐστι. Καὶ
~~πάντων μάλλον ἐπιμελέμεθα, ἢ ἡμῶν αὐτῶν.~~ Οὕτω
πάντων ἐσμὲν ἀπμῶτεροι.

116. Ἰσχυρὸς ἀγρίος καὶ αἰημέρος λαβὼντες, λακ-
τίζοντας καὶ δάκνοντας, ἐν βραχὺ χρόνῳ ἔτιω παρὰ δ' ἔ-
στιν οἱ ἔμπροσθεν, ὡς τῷ ἐπιβάτῳ τρυφᾷ τῷ ἐπιμαθή-
μοντι τῷ βαδίσσεως ἀπαικτῶν. τῷ ψυχῆς ἀπαικτῶ
βαδίζοντες ἐδ εἰς ἐπιμελεῖν, ἀλλὰ καὶ πηδᾷ καὶ λακτί-
ζει, καὶ σύρεῖ χαμαὶ, καὶ δάπτει παρὰ δ' ἔτιω, καὶ ἀσχημονεῖ
μυρία, καὶ ἐδ εἰς αὐτῇ ψαλίδας πειρᾷ, ἐδὲ πο-
δοσφορα, ἐδὲ χαλινός, ἐδὲ ἐπιμαθήσει τῷ ἔμπροσθεν ἐπι-
βάτῳ, τῷ Χριστῶν λέγω.

117. Διὰ τοῦτο πάντα αἶνω καὶ κράτω γέροντες.
Ὅταν γὰρ καὶ γὰρ κρεσσὶν κυρίας παρὰ δ' ἔτιω, καὶ θυμῶν
ἐν λέοντι δαμάζειν, καὶ ἀνδρείαν ἐν ἵπποις, καὶ σίλωτ-
τίαν ἐν ὄρεσι, πῶς ὅτι ἀβέβαιον ἐν μὲν ἀλόγοις φύσει
λογικῶν ἐν βέναι καὶ θεώματι, ἐν τῷ λογικῶς πρὶν
ἀλέ-

ἀλόγων ἐπὶ νοῦν ἄνθρωπος ἔστιν ἡμῖν, ὅσον ἔστι συνηνέ-
μη. Ὁμιλ. λδ', εἰς περὶ ἐξέως.

XLVII. 118. Τί ἀηδέστερον ἡγοῖται αὐτὸν ἄνθρωπος
ἐδὲν ἔχειν ποιεῖν; τί μυχθηρότερον; τί θαλαμωρό-
τερον; μυρίων ἐχέειρον τὸ τοῦ δεισμῶν, χασιμαῖος καὶ
κεχηγένης. Δὲ παντὸς ἐπὶ τὸ ἀγροῦ καὶ τῆς πόλεως, ὁρῶντες
τὰς παλαιότητας; ἢ γὰρ ψυχὴ φύσιν ἔχουσα τὸ κινεῖσθαι
Δὲ παντὸς, ὅσον ἀνέχεσθαι ἡρεμεῖν. Ἐμπροσθεν ὅ
ζῶον τὸ ἐποίησεν ὁ Θεός, καὶ κατὰ φύσιν αὐτῷ ἐστὶ τὸ ἐρ-
γαζέσθαι, παρὰ φύσιν ὅ τὸ ὀρεῖν.

119. Μὴ δὲ τὸ νοσούντων τὰ πρᾶγματα δοκιμά-
ζωμεν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τὸ πῦρ λαβόμεν ἐδὲν
χοῆς μυχθηρότερον, ἐδὲν ὀργίας. Διὰ τὸ εἶς
ἀνάγκη ἡμῶς κατέστησεν ἐργασίας ὁ Θεός· πάντες
γὰρ ἡ ἀργία βλάβη, καὶ τὰ μέλη τὸ σώματι αὐτῷ
βλάβη πῶς ἡ ἀργία. Καὶ γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ εἰ μὴ
ἐργάζονται τὸ αὐτὸ, καὶ στόμα, καὶ χεῖρες, καὶ πᾶν ὅτι αὐ-
τοῖς ἐποίησεν τὸ μέλυν, εἰς νόσον ἐσπίπτει τὸν ἑαυτοῦ ἐδὲν
ἵσταται, ὡς ψυχὴ.

110. Ὡς περὶ τὸ ὀργίαν καὶ τὸν ἐργασίαν ἡ
μὴ παροχήκεται καὶ τὰ ὅτι γὰρ εἰς μὴ ἐοδίδ, εἰς τὰς
ὁδόντας βλάβη, καὶ ἐν ἐοδίῃ τὰ μὴ παροχήκεται, ποιεῖ
αὐτὰς ἀμωδιῶν. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ, αὐτὸ μὴ ἐργάζη-
ται, αὐτὸ ἐργάζηται τὰ μὴ παροχήκεται, τὸν οἰκίαν ἀ-
πόλλυσιν ἰχθυῖ. Οὐκ ἐν ἀμφοτέροις φύσιν παροχάζω-
μεν, καὶ ὀργίαν, καὶ ἐργασίαν ὀργίας χαλεπωτέραν. Ποία
ἵ αὐτῇ ἐστὶ; πλεονεξία, θυμὸς, βασιλεία, εἰδὼς,
φόνος, ζήλος, καὶ τὰ ὑπολοιπὰ τῶν ἀκαθάρτων παθῶν.
Ὁμιλ. λδ', εἰς τὰς πρᾶξεις.

XLVIII. 121. Εἰ λέγομεν ὅτι ἀνάστασις ἐστὶ, ὁ
μυρία ἀγαθὰ, εἴτε κατὰ φρονεῖμεν αὐτῶν, καὶ τὰ ἐν-
ταῦθα

πῶτα περιμῶμεν, τίς ἡμῖν πρὸς δούξ; ἔ γ' οἷς λέγ-
μεν, ἀλλ' οἷς πρᾶττομεν προσέχουσιν ἅπαντες. Γενώ-
μεθα ἐν ἀξιώπιοι μαρτυρες· πῶς ᾗ ἐσόμεθα ἀξιώ-
πιοι; ἀπὸ τῆς βίης. Ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι ἡκούσαμεν τῆς
Χειρῆς, ἔ πρὸς δούμεν οἷς ἐπηγείλατο· λέγουσιν ἐκεί-
νοι· Δείξατε τὸ τοῦ Διὸς ἔργον· ὁ γ' βίβει ὑμῶν τὰ
ἐναντία μαρτυρεῖ, ὅτι ἔ πρὸς δούετε. Οὐκ ἔστι, εἰς τὰς
πρᾶξεις.

Ἐκ τῆς πέμτης Τόμης.

XLIX. 122. Ὅπως δὲ γὰρ ἔστι δούχαις, ἀγίς πνύ-
μας παρὰ γινέει χάρις, ἔ φησὶ δούχαις δούχαι-
νες, ἔ πᾶσι ἀνελκόμεναι δύναμις δραπέτης καὶ ἀφί-
στα. Ὁ μέλλων εἰς δούχαις τρέπεσθαι, ἔδεν ἀποπο-
τολμᾷ φθίγγασθαι, ἔδεν ἐν μέσῃ τραπεζῇ καὶ φθίγγ-
ξῃ, μεταγνώσκειται χεῖρος. Διὸ χρὴ καὶ δούχαις καὶ
ἀνελκόμεναι δούχαις εἶναι τῶν Θεῶν.

123. Μάλιστα μὲν γ' ἔδεν εἰς μέθην ἐμπεσόμεθα
ραδίως, εἰ καὶ ἀσέσημα εἰς ταύτην ἐαυτὸς τὴν συ-
κῆσαν, ὥστε καὶ κραυγαλῶν, καὶ μεθύων ποτὲ ἀνα-
στῆς, μηδὲ ἔτι καὶ λύσης τὸ ἔθνος, ἀλλὰ καὶ καρη-
βαρῶμεν, καὶ πεφρασόμεθα ἔ καὶ πίπτομεν, ἔ
ἔτι δούξόμεθα, ἔ μὴ δούχαις μὲν τὴν συνήθειαν.

124. Ἀν γ' τῇ περὶ ἡμέρας ἔτι δούξῃ, τῇ
δούτῃ διορθώσῃ τὴν ἐν τῇ περὶ ἡμέρας γλυκύνῃ
ἀχρηματούμεν ἡμέρας· ὅταν τοῖνυν δούξοιμῶμεθα,
μνημονεύομεν τῆς Ἀννης, καὶ τῆς Ἰωάννης δακρύων, ἔ τῆς
μεθῆς τῆς καλῆς Ἰωάννης. Ἐμῆμεν γ' ἔ ἡ γυνὴ, ὅση
ἀπὸ οἶνος, ἀλλ' ἀπὸ δούλαβείας ποικίλης· εἰ γ' μετ' ἀρε-
τῆς Ἰωάννης, ἡ ποικίλη ὑπὸ τὴν ἑα; εἰ μὲν τὸ φαγεῖν
ἔ πᾶσι.

ἔπειν ἔτως ἐκτενῶς ἀρσένῳ χέθ, ὁποῖα ὑπὸν χενήσις
ἔσαι; Ὁμιλ.ιβ'.

L. 125. Ὑπὸ πόσων ἐπολεμήθη ἡ ἐκκλησία,
ἀλλ' ἐδέποτε ἐνίκηθη; πόσοι τύραννοι; πόσοι στρατη-
γοί; πόσοι βασιλεῖς; Ἀυγαστοί, Τιβεριοί, Γαίον
Κλαύδιον, Νέρων, ἀνθρώποι λόγους τελευτημένοι,
δυνατοὶ τοσούτοι ἐπολέμησαν ἀκμῇ νεάζουσιν,
ἀλλ' ὅσα ἐξέρριζωσαν ἀλλ' οἱ μὲν πολέμησαντες σε-
σίγησαν, καὶ λήθη παρεδέδοντο, ἡ δὲ πολεμηθεῖσα ἔ-
σθλον ὑπεραίρει.

126. Μὴ γάρ μοι τὸ τοῦτο ἴδης, ὅτι ἐν γῇ ἔστηκεν ἡ
ἐκκλησία, ἀλλ' ὅτι ἐν ἔσθρῳ πολιάσθη. Ποθεν τῶ-
ν δῆλον, δέκνυνται τὰ πρᾶγματάων ἡ ἀπὸδείξις. Ἐπο-
λεμήθησαν ἐνδοξαμαθηταί, ἔη οἱ ἐκτελέσαντες ἐπολέμη-
οῖ ἡ παλεμνηθέντες ἐνίκησαν, ἔη οἱ πολέμησαντες ἀνι-
έρηθησαν τὰ ἀρσένια τὰ λύκων ἀνελθόντων.

127. Εἶδες παιδίον τὰ ἀρσένια ἐν μέσῳ τῶν λύ-
κων ἀποστέλλοντα, ἵνα μηδ' ἐτὶ φυγῇ τὴν σωτηρίαν
πείσωνται; ποῖον ποιμῆν τὸ τοῦτο ἐργάζεται; ἀλλ'
ὁ Χριστὸς τὸ τοῦτο ἐποίησεν, ἵνα σοὶ δείξῃ, ὅτι καὶ ἡ ἀνα-
στασία τὰ πρᾶγματάων, ἀλλ' ὑπὲρ φύσιν ἔσθλον
ἔσθλον τὰ κατὰ τὴν φύσιν γίνετο. Ἡ γὰρ ἐκκλησία ἐσθλὴ
μᾶλλον ἢ ἰρρίζω.

128. Ευχλωτέρον τὸ ἥλιον σβέδωσθαι, ἢ τὴν
ἐκκλησίαν ἀφανισθῆναι. Τίς ταῦτά, φησιν, ὁ κη-
ρύττων; ὁ θεμελιώσας αὐτήν. Ὁ ἐσθλὸς ἔη γῇ πα-
ρελεύσονται. οἱ δὲ λόγοι μετὰ μὴ παρέλθωσι, Ματθ.
καθ', λ'. Ταῦτα καὶ μόνον εἶπεν, ἀλλὰ καὶ ἐπλήρωσε.
Διὰ τὴν γὰρ μᾶλλον ἐσθλὴν μέζονα αὐτῇ θεμελιώσας
ἡμιότιον γὰρ ἡ ἐκκλησία τὸ ἐσθλόν. Διὰ τὴν ἐσθλὴν;
Διὰ τὴν ἐκκλησίαν, ἐκ ἡ ἐκκλησία διὰ τὸ ἐσθλόν.

Ὁ ἐργονὸς ὃ Διὰ τὸ ἀνθρώπον, ὅτι ἀνθρώπου Διὰ τὸ
ἐργονὸν καὶ ἐξ ὧν αὐτὸς ἐποίησε δῆλον· ἐργονὸν γὰρ σῶμα
ὅτι ἀνέλαθεν ὁ Χριστός. Ομιλ. κδ'.

LI. 129. Συνεχῶς λέγει, καὶ λέγων ἐ παύσ-
μαι, ὅτι χρήσιμον σφόδρα καὶ ἀναγκαῖον, τὸ διλυ-
εῖν μνημονεύειν ἡμῶς τῷ πεπονημμελημένων ἡμῶν
ἐπαύτων· ἐδὲν γὰρ ἔτω φιλόσοφον καὶ ἐπεικῆ, καὶ πρᾶ-
ον τὴν ψυχὴν ἐργάσατο δύναμις, ὡς ἡ διλυεῖς τῷ
ἀμαρτημάτων μνήμη.

130. Διὰ τῷ τοῦ ὁ Παῦλος ἐ μόνον τῷ μὴ τὸ λυ-
εῖν, ἀλλὰ καὶ τῷ πρὸς τὸ βαπτίσματι ἀμαρτημά-
των ἐμνήσθη, πολλὰ μᾶλλον ἡμῶς τῷ μὴ τὸ βάπ-
τισμα μεμνήσθαι δὲ· καὶ γὰρ δὴ μόνον αὐτὸ Διὰ λυ-
εῖν τῇ μνήμῃ, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀπαντας ἀνθρώπους ἐ-
πεικέσθαι Διὰ κεισόμεθα, καὶ τὰ Θεὸς μὴ πλεό-
ον δαλδύσθαι τῷ δύνοίαι, τὴν ἀφ᾽ αὐτὸν αὐτὸς φι-
λανθρωπίαν ἐν τῷ τῶν μνήμης καὶ μαρτυροῦντες.
Ομιλ. λβ'.

LII. 131. Εὐχῆς δυνάμεις πυρὸς δύναμιν ἴσ-
εῖσε, λεόντων θυμὸν ἐχαλίνωσε, πολέμους ἔλυσε, μόν-
χας ἔπαυσε, χημῶνας ἐπράυνε, δαίμονας ἤλασεν,
ἐργονὸν πύλας ἠνέωξε, δεσμούς θανάτου διέκοψεν, αἰρ-
ρώσιαις ἐφυγάδυσεν, ἐπηρείαις ἀπεκρέσθη, πόλεις
σφοδράς ἔσπασε, ἐ πᾶσι ἀνῶθεν φερωμένας πλῆρεις,
ἐ πᾶσι παρὰ ἀνθρώπων ἐπιβλάας, καὶ πάντα ἀπὸ τῶν
αἰνέει τὸ δυνά.

132. Εὐχὴν γὰρ λέγω, ἐ τὴν ἀπὸ τῶν Διὰ τῷ σῶμα-
τι πρὸς φερωμένα, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ βάπτισματι καὶ
δύνας ἀνίσταν. Καθὰ ὡς γὰρ τῷ δένδρῳ, ὅσα ὡς αὐτὸς
τὸ βάθος παρὰ πᾶσι τὰς ρίζας, καὶ μυριάς ἀνέ-
μων δέξεται, πρὸς θεοῦ, ἐ Διὰ κλάται, ἐδὲ ἀνα-

παῖται, τὸ ριζῶν μὲν ἀκρεβέας τῆς βάθους τῆς γῆς πε-
ρισφιγμένῳ· ἔτι δὲ καὶ δύχα καὶ ἐκστάσει ἐν τῇ
βάθους τῆς καρδίας ἀναπιμπόρμαι, ἐρριζωμέναι, καὶ
ἀσφαλείας πρὸς ὑψὺ ἀνατένοντες, ὥς εἰμι ὡς
ἐολῆ λογισμῶ παρατρέπονται. Λόγ. α. λθ'.

LIII. 133. Οὐ τὸ μαθεῖν ἐγκλημα, ἀλλὰ τὸ
ἀγνοεῖν κατηγρηγῆναι τὸ διδάσκειν, ἀλλὰ τὸ ἐν ἀμαρ-
θείᾳ εἶναι· ὅτι ἐλέγχεται, ἀλλὰ τὸ ἀμαρτανῆν ἀδιόρ-
θωτα. Ἐπὶ γὰρ, ἐπὶ καὶ παρὰ ἀνθρώπων μικρὰ καὶ σύμ-
λῃ δρεθλῶν καὶ τῶν δεινῶν, ὁ παρὰ τῷ σφάκι καὶ μεγάλῳ
πολλάκις ἔχει δύνηται. Λόγ. α. μγ'.

LIV. 134. Οὐχ ἑαυτῷ χρήσιμον εἶναι χρὴ μό-
νον τὸ Χριστιανόν, ἀλλὰ καὶ πολλοῖς. Τῷ δὲ ἐδήλωσεν
ὁ Χρῆστος, ἅλας ὅμως καὶ ζύμιον καὶ λῆσας, καὶ φῶς.
Ταῦτα ἵ ἐτέροις ἐπὶ χρήσιμα καὶ λυσιτελεῖ. Καὶ γὰρ
ὁ λύχνος ἔχει αὐτῷ φάινει, ἀλλὰ τοῖς ἐν σκοτὶ καὶ θη-
μύροις. Καὶ σὺ λύχνος εἶ, ἔχει ἵνα τῷ φωτὸς ἀπολαύ-
σης μόνος, ἀλλ' ἵνα τὸ πεπλανημένον ἐπανάγῃς. Τί
γὰρ ὁ φελλὸς λύχνος, ὅταν μὴ φαίνηται τῷ ἐν τῷ σκοτὶ καὶ θη-
μύρῳ; Τί γὰρ ὁ φελλὸς Χριστιανὸς, ὅταν μὴ δένα κερεδά-
νῃ, μὴ δὲ πρὸς ἀρετῶν ἐπαναγάγῃ;

135. Πάλιν τὸ ἅλας ἔχει αὐτὸ ἐπισφίγξεν μόνον,
ἀλλὰ καὶ τὰ σεσηπότα τῶν σωματικῶν συστέλλει, καὶ ὅτε
ἀφίησι Διὰ ῥρύνειν ἀπολέει. Οὕτω δὲ καὶ σὺ, ἐπι-
δὴν ἅλας σε κρατεροκράσεν ὁ Θεὸς πνευματικόν, τὰ
σεσηπότα μέλη, ταῖς τῶν ῥαθυμίας ἀδελφῶν καὶ
βαναύσους ἐπισφίγξον καὶ σύστημα, καὶ τῆς ῥαθυμίας,
ὥς ὡς ἱνὸς σηπεδόνος, ἀπαλλάξας, ἐνώσον τῷ λοι-
πῷ σώματι τῆς ἐκκλησίας. Διὰ τὸ τό σε καὶ ζύμιον
ἐκάλεισε.

136. Καὶ γὰρ καὶ ζύμη ἔχει αὐτῷ ζύμησι, φάλα

τὸ λοιπὸν φύραμα, τὸ πολλὸν καὶ ἄφατον ἢ μικρὸν καὶ ἢ
βραχύϊα. Οὕτω δὴ καὶ ὑμεῖς, εἰ καὶ ὀλίγοι ἐστέ καὶ τὸ
δριθμὸν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ δυνάμει τῇ πίστι, καὶ τῇ κατὰ
θεὸν γίνεσθε σωθῆ. Ὡς περὶ ἐν ἡ ζύμῃ ὅσα ἀσθενεῖ
ἀλλὰ τὴν βραχύτητα, ἀλλὰ φεγγέμεται ἀλλὰ τὴν ἐγ-
κειμένην αὐτῇ θερμότητα, καὶ τὴν τὴ ποιότητα ὅ-
να μιν ἔστω δὴ ὅ ὑμεῖς δυνήσεσθε πολλὰ πλείους πρὸς
τὴν αὐτὴν ὑμῖν ἐπαναγαγεῖν σωθῆναι, αὐτὴν γέλητε.
Λόγῳ μὲν.

LV. 137. Ὡς οἱ τὰ ἀλλότριον πολυπραγμονούν-
τες κακῶς, τὸ οἰκείον ἐδένα ποιεῖνται λόγον ἔστω οἱ
διδασκῆτες εἰς τὸ ἐτέρων παρακύψαι βίον, πολλὴν
ἐαυτοῖς τὸ πεπλημελημένων ποιήσονται τὴν φρον-
τίδα οἱ ὅτι τὰ ἐαυτῶν μὴ ἀναλογιζόμενοι κακῶς, καὶ τῶ-
ν κατὰ ἐκείνων κείνοντες τὴν ἡμέραν, καὶ διδάσκει
ἐαυτοὺς παρακτέμναι τὴν μέρον, ἔξωσιν τότε πικρὸν τὸ
δικαστῆναι. Λόγῳ μὲν.

LVI. 138. Ἐὰν ἀμαρτάνοντες κατὰ γνώσεω-
ν καὶ τὴν ἡδὴ μετρημένων, πάλιν ὅτις αὐτῶν ἐπιχρῶ-
νται, ἐδὲν ἡμῖν ὀφείλει ἔσται τὸ κατὰ κρίσιν. Ὁ γὰρ ἀπο-
λόγηται, ὅτι τὸ αὐτὸ βορβόρον πάλιν ἐγκυλινδρῶ-
νται, καὶ ὁ καθαγιστὴν πάλιν ὅπως ὠκισθήσεται, ὅτι
καθαγιστὴν πάλιν, ἵνα κατὰ γέλη, ἐδὲν κερδαίνει πλείον,
ἢ τὸ φεγγέμεται ποιῆσθαι, ὅτι ταλαπωρεῖν. Καὶ ἡμεῖς θί-
νουν, ἵνα μὴ μάταιον, μηδὲ ἐκ τὴν ζωὴν ἀναλώσω-
νται, πρὸς πρὸ ἀμαρτήματα ἐκκαθαρώμεν, καὶ τὸν
ἐπίλοιπον ἅπαντα βίον ἐν σωφροσύνῃ καὶ καμνιότητι,
ὅτι τῇ λοιπῇ ἀλλὰ γὰρ μετρηθῆ. Λόγῳ μὲν.

LVII. 139. Ὁν ὁ Θεὸς ἐπαγγέλλεται, μὴ μέμψῃ ἐπα-
νῆ ὅτι τὸν ἐν δικαιοσύνῃ ζῶντα, καὶ πτωχὸς ἢ. Ὁν ὁ
Θεὸς ἀποστέλλεται, μὴ ἐπαγγέλλεται ἀποστέλλεται ὅτι ἐν
πονη-

πονηρία ζῶντα, καὶ πολλὰ ἢ περιεβλημένῳ πλεῖ-
τον· ἀλλ' αὐτὸ ἐπαμύνης, αὐτὸ ψέγης, ἀμφοτέρω ὡς ὁ
Θεὸς βλάπεται, ποιεῖ. Λόγων γ'.

LVIII. 140. Καθὰ τῶ οἰκοδόμῳ, ἐπεδὺν μέλ-
λας τοῖχον ἐγείρειν, παρῶν τείναντες ἀπὸ γωνίας
εἰς γωνίαν, ὥτως ὑφαίνασι τὴν οἰκοδομίαν, ὥστε μὴ
αὐτῷ μάλον αὐτῆς γυνάξ τὴν ἐπιφάνειαν· ἔτι δὴ καὶ
ἡμεῖς, αὐτὴν παρῶν τὸ ῥῆμα τῶ τείναντες τὸ λέγον·
Εἴτε ἐσθίετε, εἴτε πίνετε, εἴτε ἕτερον ποιεῖτε, πάντα
εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε, α. Κορ. ι. λα.

141. Ἄντε οὐχώμεθα, ἄντε νηεὺς ὠμῶν, ἄντε ἐγ-
χαλῶμιν, ἄντε συζηνώσκωμιν, ἄντε ἐπαμύμιν, ἄντε
ψέγωμιν, ἄντε ἐσιώμιν, ἄντε ἐξίωμιν, ἄντε πωλῶμιν,
ἄντε ἡγοράζωμιν, ἄντε σιγῶμιν, ἄντε διαλεγάμεθα,
ἄντε ἄλλο ὅπῃν πριάμιν, εἰς δόξαν Θεοῦ πάντα
ποιῶμιν.

142. Καὶ μὴτε εἰς δόξαν Θεοῦ γίνηται, μὴτε χα-
νέσθω, μὴτε λεγέσθω παρ' ἡμεῶν· ἀλλ' αὐτὴ βακτη-
ρίως μεγάλης, αὐτὴ ὅπλῃ καὶ ἀσφαλείᾳ, αὐτὴ θη-
σαυρῶν ἀφάτων, ὅπως τῶ αὐτῶν, τὸ ῥῆμα τῶ μεθ'
ἐαυτῶν περιφέρωμιν, ἐχράψαντες τῇ διακονίᾳ, ἵνα
πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ποιήσαντες καὶ ἐπόντες καὶ
πραγματίζομενοι, τὸ παρ' αὐτῶν ἰσχυρῶν δόξης
καὶ ἐνδοξίας, καὶ μετὰ τὴν ἐντὸς οὐρανὸν ἀποδομίαν. Λόγων γ'.

LIX. 143. Ἐμπορίαν πνιδματικὴν ἐμπορεύ-
σώμεθα, μηδὲν πλεονεξίας ἐπιζητῶντων. Τῶτο
πλεῖστον, τῶτο ἐμπορία, τῶτο θησαυρὸς ἀνεκκλήπης,
τὸ πάντα τὰ ὄντα εἰς τὸ ἔσχατον μετὰ ἡμῶν, καὶ παρ-
ρεῖν λαμπρὸν ὑπὲρ τὴν φυλακὴν τὴν ἀποκεκρυμένων, δι-
πλοῦν γὰρ ἡμῖν ἀπὸ τῆς ἐλεημοσύνης ἔστι τὸ κέρδος,
ὅτι ἴσως ἐπὶ δευδαίκαμιν ὑπὲρ τὴν μετὰ βληθέντων

χρημάτων, μήποτε λησὶ ἐπιχωρύχοι, καὶ οἷε τῶν
κακουργιῶν αὐτὰ λυμηνήσῃ, καὶ ὅτι κέρμα ἔχῃ ἀπλῶς
κατορώρεται ἄκαρπα.

144. Ἀλλ' ὅσπερ ῥίζα ἐν λιπαρῇ φυτὸς θεῖται
χωρίῳ, καὶ ἔκαστον ἐν αὐτὸν ὠρέμενος φέρει τὰς καρ-
πὰς· ἔτι καὶ δρυλεῖον ἐν τοῖς τῶν πενήτων χερσὶ φυ-
τὸς γέν, ὁ καὶ ἔκαστον ἐν αὐτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ καὶ
ἐκείνῳ ἡμέραν πνύμαλιν ἡμῖν φέρει τὰς καρπὰς,
παρρησίαν πρὸς τὸ Θεόν, ἀμαρτημάτων συγχώρησιν,
ἀγέλων ἐξύτηθαι, σωειδὸς ἀγαθόν, σύφροσύνην
πνύμαλιν ἀγαθολογίας, ἐλπίδα ἀκαταήχων,
τὰ θυμαζόμενα ἀγαθὰ, ἅπασιν ὑποίμασεν ὁ Θεὸς
τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν, καὶ τοῖς ἐν θερμῇ καὶ ζέσει ψυ-
χῇ ἐκζητῶσι τὸ ἔλεος τὸ ἐπιφανείας αὐτοῦ. Λό-
γων δ'.

LX. 145. Θεμέλιός ἐστι τὸ καὶ ἡμῶς φιλοσοφί-
ας ἢ ταπεινοφροσύνη. Καὶ μυσία αὐτῶν οἰκοδομή-
σης, καὶ ἐλεημοσύνη, καὶ δόξας, καὶ νηθείαν,
καὶ πᾶσαν δρετὴν, ζωῆς μὴ παρηγορηθείσης,
πάντα εἰκὴ ἐ μάλιστα ἐποικοδομηθήσεται, ἐ καὶ
πεσῆται ῥαδίως, καὶ τὴν οἰκοδομὴν ἐκείνῳ τὴν ἐπὶ
τῷ ψάμμῳ τεθεῖσαν.

146. Οὐδὲν γὰρ ἐστίν, ἔδεν τῶν ἡμετέρων καὶ θρωμά-
των, ὁ ἐ ζωῆς δέσῃ. ἔδεν ἐστίν, ὁ χωρὶς ζωῆς ἡ-
ναι δυνήσεται· ἀλλὰ καὶ σωφροσύνη εἴπης, καὶ
παρηνείαν, καὶ χρημάτων ὑπεροψίαν, καὶ οὐκ ἔν,
παίπται ἀγάθῃ, καὶ ἐναγῇ, ἐ βδελυρῇ, ταπεινοφρο-
σύνης ἀπέσης. Πᾶσι καὶ ζῶντι αὐτῶν παραλαβο-
σάντων, ἐν ῥήμασιν, ἐν πράγμασιν, ἐν ἐνθυμήμασι,
ἐ μὲν ταύτης ζωῆς οἰκοδομῶν. Λόγων δ'.

LXI. 147. Στρατῶν, ἐξέλιγες ἐστίν, τὰ τῷ πο-
λίμῳ

λέμεν μελετῶσιν, ἵνα τὸ μάχης ἐπιστάσης, καὶ ὁ καμνὸς
πλὴν ἐμπείαν ἀπαυτῶνται, οὐκ ἀέρος ἐπιδείξων
πλὴν τέχνης, ἡ δὲ ἐν τῇ ἐρῇ καὶ τῷ ἡρώδῃ. Καὶ ἡμεῖς
τοίνυν τὰ ὅπλα καὶ φάρμακα καὶ ἄλλα σὺν αὐτοῖς
τοῖς ἐν τῇ καὶ τῇ ἐρῇ.

148. Ἰνα, εἴ ποτε πόλεμος ἐπιστῇ πατρῶν ἀλό-
γων, ἢ πένθους, ἢ οὐδυνῆς, ἢ ἄλλας ὅτις ἐν ταῖς καὶ
πολισμῶν καλῶς ἐπεφραγμένοι πάντοτε, τὰς
ὁ πονηρῶς παροβολὰς μὴ πολλὰς ἀποκρεσάμεθα τὸ
ἐμπείας, ἐλπίσμοις ὁρτοῖς, ἐταῖς ἀποφάσει ὁ
Θεὸς, καὶ τοῖς ὑποδείγμασι τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, καὶ πυν-
τὴν πρὸς πάντοτε αὐτὰς τῶν χρίσμων. Λόγος ἕως.

LXII. 149. Μέγα ὅπλον παροδοχί, μέγας
κρῆμας σὺν, ἐλπίσμοις, ἐλπίσμοις, ἐλπίσμοις
ἀγαθῶν, καὶ ἀσπλῶν πλῆτῃ. Ἀνθρώπων μὲν ἔν
δεόμῳ, καὶ διαπάτης χρημάτων δεόμεθα, καὶ καλα-
κίας δαλοπεπῆς, καὶ πολλὰς παροδοχί καὶ παροδο-
χίας. Οὐ γὰρ ἐξ οὐθείας αὐτοῖς τοῖς κυρίοις δένει
πλὴν καὶ ἐν ἀγαθῇ καὶ πολλὰς, ἀλλ' ἀνάγκη
καὶ παροδοχί καὶ οὐκ ὁκνόμεν αὐτῶν καὶ ἐπι-
πρόπας ἐλπίσμοις, ἐλπίσμοις, ἐλπίσμοις παροδοχί-
σιν παροδοχί, ἐλπίσμοις δὲ ἐλπίσμων δυνάμει πλὴν αὐτῶν
λαβεῖν.

150. Ἐπὶ τῷ Θεῷ οὐκ ἐστὶν ἔτι ἄλλο
μεσιτῶν ἐπὶ τῷ ἀξίαντων, ἐδὲ ἔτι δὲ ἐπὶ τῶν παρο-
καλῶν, ὡς δὲ ἡμῶν αὐτῶν δεομένων ἐπὶ τῷ τῇ
καὶ. Καὶ ἐν τῷ μὲν καὶ λαμβάνοντες, ἐλπίσμοις
ἐλπίσμοις ἐλπίσμοις, ἐπὶ τῷ αὐτῶν ἐλπίσμοις
πολλὰς ἐλπίσμοις. Ἐπεὶ ἔν μείζον τὸ κέρδος,
καὶ πλείων ἡ ἀσφάλεια τοῖς τῷ Θεῷ παροδοχί, μὴ κατὰ
φρονῶντος σὺν. Λόγος ἕως.

LXIII. 151. Ὡς περ παρρησιάζετε τὰ μέλη ὑμῶν
 ὅπλα ἀδικίας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἔτω νῦν παρρησιάζετε
 τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ, Ρωμ. 5.
 13. Ὁ πόρνευε γυνέτω σώφρων· ὁ ἀδικοῦς γυνέτω
 δίκαιος· ὁ ἄρπαξέ δόμετάδοι· ὁ πλεονέκτης φι-
 λόπρωχος· ὁ ἀπάνθρωπος καὶ φιλόχρυσος πρὸς τέ-
 τε, νῦν φανερώτω φιλόχρυσος· ὁ βλάσφημος ὑμ-
 νολόγος· ὁ τρέχων εἰς ῥέματα, τρέχέτω λοιπὸν εἰς τὰς
 αὐλὰς τοῦ Θεοῦ.

152. Ὁ τοῖς δρόμοις τοῦ ἵππου ἐπιμαγνόμενος,
 χαλασάτω τοῖς ἁπλοῦσι, ὧν ὁ δρόμος τοῖς μι-
 κροῖς σωτήριος. Ὡς μέλλαντες χρηματίζεν
 νύμφα Χριστῷ, ἔτω σολίσαιε τὰς ὑμετέρας ψυ-
 χὰς καὶ τὰ σώματα. Ἐστω ὑμῶν τὰ βλέμματ' ἐπὶ
 ψυχῇ καὶ σώματι ἐξειρηνίσματα. Ἐστωσαν αἱ ὀφθαλμοὶ
 ἐνδὸν σύλαβείας χαρᾶς καὶ κτήρες σιφῆς. Ἐστω ὑμῶν
 τὰ σώματα ψαλμῶν καὶ ὑμῶν δυνάμις ἐκπέμπουσα,
 χάρις, σώφρων, σεβέπων παρθένα μετὰ σὴν νυμ-
 φονεύουσα. Δόξα ῥί.

LXIV. 153. Τίς ἡ Χριστῷ ἐπιδημία; δουλείας
 ἀποφυγῇ, παλαγῆς ἀνάγκης ἀπαλλαγῇ, ὑποψίας
 ἡμῶν, ἀφέσεως ἀμαρτημάτων πηγῇ, ἀθανάτου ἐν
 πᾶσιν ἀληθῶς ζωῇ. Ὁρῶν ἡμῶν ἀνώγει ὑπὸ τοῦ Θεοῦ
 νά τε τυραννιδίαι, ἐν δεσμοῖς φθορᾶς λυομένης,
 ὁμῶς καὶ δεσμοῖς, ῥέοντες εἰς πλὴν ἀναγκαίαν ἐν
 αὐτοπόροφον ὁδὸν, ἐλθὼν καὶ λαβὼν τοὺς πλοῦ-
 μασι τοῦ ἐν βασιλῆς πατρικῆς, ὅτι ἀγγέλοις, ὅτι ἀρ-
 χαγγέλοις πλὴν ὑπὲρ ἡμῶν λειτουργίαν ἐνεχέρισται,
 ἀλλ' αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ ἀγγέλου τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἀνεδέξα-
 το, πατήριος τοῦ πατρὸς ἐν τοῖς ἀγγέλοις. Δόξα ῥί.

Ἐκ τῷ ἑκτῷ Τόμῳ.

LXV. 154. Οὐκ ἔστιν, ὅσον ἔστιν ἐλαύτερον, ἀλλ' ἢ μόνον ὁ Χρυσὸς ζῶν· ἔστιν ἀπάντων ἀνώτερον ἔσηκε τῷ θειῶν· καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀδικήσας μὴ βλάπῃται, ἕτερον τῷ τον ὅσον ἰχθύσι βλάψαι ποτὲ, ἀλλ' ἔσηκεν ἀνάλωτον, ὡς ζημία χρημάτων δακνόμενον, (ἔμαθε γὰρ, ὅτι ἐδὲν ἐσίμωγεναι μὴ εἰς τὸ κέρμα, ὅτε ἐξενεγκεῖν διωόμεθα) ὡς πόθεν φιλοκίμιας καὶ δόξης ἀλισκομένων· ἔμαθε γὰρ, ὅτι ἐν ἑσθραὶ ἡμῖν τὸ πολίτευμα.

155. Οὐ λοιδορεῖς αὐτὸν λυπεῖς, ὡς τύπῃσι παροξύνει, Μία συμφορὰ Χριστιανοῖς μόνη, τὸ παροξύνει Θεῷ· πὰρ ἡ ἄλλα, οἷον κτημάτων ἀποβολή, παρτίδων σέρησιν, τὸ ὑπὲρ τῷ ἐχάταν κίνδυνον, ὡς δὲ αὐτὴ νομίζει θειόν. Καὶ ὅ πάντες πεφρίσθαι, τὸ ἐνθεν ἀπελθεῖν ἐκεῖ, τῷ το ἐκείνῳ ὡς ζῆν ἡδίων.

156. Ὡς περὶ γὰρ ἀντις εἰς ἄκρον σκοπεῖλον ἀνελθῶν, θεωρεῖ τὴν θάλατταν, καὶ τὰς ταύτης πλεονεξίας, τὰς μὲν ὑπὸ κυμάτων βαπτίζομενους, τὰς δὲ ὑψάλοισι παροξύνοντας, ἄλλας δὲ ἐτέρωθεν ἀπὸ τοῦ ὕδατος ἐπὶ τῷ ἁγνότητι, ὡς περὶ δεικνύει τῷ πνέοντι ῥύμη, καὶ πολλὰς μὲν ὑποβρυχίους γινόμενους, πολλὰς δὲ ἐπὶ συνίδων μίαν, ἢ ἀπὸ ἑνὸς τῷ ἀπὸ τῷ πλοῖος φερομένους.

157. Καὶ τὰς μὲν αὐτὴ πλοῖα καὶ πηδαλίσαις ταῖς χερσὶ χειρὶς μόνας, ἄλλας δὲ νεκρὰς ἐπιπλεονεξίας, πολυεδῆλιν καὶ πολυπρόσωπον συμφορὰν· ἔτι δὲ καὶ ὁ Χρυσὸς τραυλόμενος, τὸ παρὰ χῆς τῷ βίῳ, καὶ τῷ κυμάτων ἑαυτὸν ἐξαγαγὼν, κτάσθαι ἐπὶ ἀσφαλῆ καὶ ὑψηλῇ χωρίῳ. Τί γὰρ ἀσφαλέστερον καὶ ὑψηλότερον

περον ἔμεινεν ἔχον φροντίδα, πῶς δρῶσαι δέει τῷ Θεῷ;
 Λόγῳ δὲ, πρὸς Θεόδωρον τὸ ἐκπεσόντα.

LXVI. 158. Τὸ διδάσκειν αὐτοῦ ἔποιεν, ἔμνον
 κέρδιον ἔδεν, ἀλλὰ καὶ ζημίαν πολλὴν καὶ κατὰ-
 κλισιν φέρει τῷ μὲν τοσαύτης ἀποσεξίας διοικῆναι τὸ
 βίον τῷ ἑαυτοῦ. Οὐ γὰρ πᾶς, φησιν, ὁ λέγων μοι, Κύριε,
 Κύριε, ἀλλ' ὅς δ' αὐτοῖς ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, ἔτι μείζων
 κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν ἑρμῶν. Ματθ. 23, καὶ
 Ὁμιλ. πρὸς Δημήτριον πρὸς καὶ ἀνύξεως.

LXVII. 159. Πάντα πράττωμεν, ὥστε τοῖς τέκ-
 νοις ἀφέναι τὸ τὸ δουλεύειν πολλόν, τὸ μόνον, καὶ
 συνωποδημεῖν, καὶ εἶναι ἐν ζωῇ μόνον, ἀλλὰ ἔτι
 μέγιστα δόξαι δυνάμενον. Ὁ μὲν γὰρ βιωτικὸς ἔτι
 συμβαλεῖται, ἔτι ἐν ταῖς ἡμέραις ἀπολαύεται, καὶ
 τὰς ἐχθρας πολλὰς ἀπολαύει. Οὐτὸ δὲ ἐν-
 ταῦτα, καὶ ἐξ βέβαιον ἔστι, καὶ ἀληθινόν μὲν πολλὴν
 ἀσφαλείαν τὰς μετὰ τὴν αὐτὴν αἰών.

160. Καὶ γὰρ ἔτι ἔχει ὁ μὲν πᾶς ἐν τῇ γῇ ἀρε-
 μῶν τῶν πνευματικῶν, καὶ κείνων ἐκπεσῆναι, καὶ τέτων
 ὅς τῶν ἑρμῶν ἐπιθυμῶν, καὶ τῶν ἐπὶ τῇ γῆς τούτων
 πάντως. Καὶ εἰς ἐμὸς ἔτι ὁ λόγος, ἀλλ' αὐτὸ
 ἔτι ταῦτα παραχρῆν κυρίως. Ζητεῖτε γάρ, φησι, τὴν βα-
 σιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα ἀποσεθήσεται ὑμῖν.
 Ματθ. 6, λγ'.

161. Τί ζώης ἵσον γούρῳ ἂν τὴν μῆν; Φρόνιζε,
 φησιν, ὑπερὶ τῶν πνευματικῶν, ἐμοὶ δὲ ἄφες πάντα τὰ
 σὰ. Ὡς περ ἂν εἴπῃ πατὴρ φιλόσοφος οἰκίας ἐπι-
 μέλει, καὶ οἰκετῶν ἀποσταίαν, ἔτι ἄλλων
 ἀπάντων μετὰ χεῖρος, τὰ παρὰ φιλοσοφίαν μόνον
 χολάζει παρανοίᾳ ἔτι δὲ καὶ ὁ Θεός. Ὁμιλ. πρὸς
 πρὸς πατέρας.

LXVIII. 162. Εἰ οἱ τοῖς βασιλεῦσι παροσόντες·
 τί λέγω βασιλεύσιν; ἐχάρις μὲν ἔν' ἄρχεσι, καὶ δε-
 σπόταις δ' ἔλαιοι ἐν τυγχάνοντες, αὐτὲ ὑφ' ἐτέρων ἡδι-
 κημένοι τὸ τοιοῦτον ποιῶσιν, αὐτὲ αὐτοὶ δεόμενοι παθεῖν αὐ-
 τοῖς, αὐτὲ ὀργὴν ἵνα καθ' ἑαυτῶν ἐξηγερεθῶνται καὶ μίσσηται
 παύσαντες, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν Διάνοιαν ἀπα-
 σαν ἐπιστρέψαντες πρὸς ἐκείνους, ἕτω ποιεῖνται τὴν
 ἐντυχίαν· καὶ μικρὸν ἀπορραθυμήσωσιν, ἔσθ' ὅτι καὶ
 κατέρωθ' ἔστιν ἡ ἐλπίς, ἀλλὰ ἔτι καὶ ἐν τῇ παροσ-
 λαβόντες ἀπῆλθον.

163. Εἰ οἱ θυμὸν ἀνθρώπων παύσαι βελομήτορες,
 ἱεραὶ κέρων τῇ παροσῇ, τί προσέμετα ἡμεῖς οἱ
 δαίμονες, μὴ τοσαύτης ῥαθυμίας πρὸ πάντων δεσπό-
 τη παροσόντες Θεοί, καὶ ταῦτα πολλὰ μέζοντες ὀργῇ
 ὄντες ὑποδύομαι; ἔτι γὰρ οἰκείης δεσποσύνης, ἔτι δὲ
 χιμῶν βασιλέα παροξύνειν αὐτῶς, ὡς τὸ Θεὸς
 κατ' ἐχθρίαν ἡμέραν ἡμεῖς. Καὶ τὸ ἐμφαίνων ὁ
 Χριστὸς, τὰ μὲν εἰς τὸ πλεονεξῆσαι ἀμαρτήματα, ἐκαστὸν
 ἐκαστὸν δὲ ἡμέραν, τὰ δ' εἰς τὸ Θεὸν, μυρία τέλαιναι.
 Λόγῳ δὲ παρθεσίας, κεφ. λβ'.

LXIX. 164. Οὐ θάνατος ὁ θάνατος ἔστιν, ἀλλὰ
 ἀποδημία καὶ μετέστασις ἵνα ἀπὸ τῶν χρόνων ἐπὶ τὴν
 βελτίαν, ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων
 πρὸς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, καὶ τὸ τῶν ἀγγέλων, καὶ
 ἀρχαγγέλων δεσποσύνη. Ομιλ. α', εἰς νεωτέραν χρι-
 στέου.

LXX. 165. Κεφάλαιον ἀγάπης πάντων ἐστὶν ἡ
 ἀγάπη, καὶ ῥίζα, καὶ πηγή, ἡ μήτηρ, καὶ ταύτης ὁμο-
 ἕτης, τὸ ἄλλων ἡμῖν ὀφελος εἶναι. Αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ
 μαθητῶν ἡ Κυρίως ἐκείνη, ὁ χαρακτήρ τῆς Θεοῦ
 δόξης, τὸ γνώρισμα τῆς ἀποστόλου. Εἰ τίς γὰρ γινώ-
 σκει

σονται πάντες, φησὶν Ἰωάν. ιγ', λέ, ὅπ' μαθηταὶ μὲ
ἔσε.

166. Ἐν πνί εἰπέ; ἄρα ἐν τῷ νεκρῷ ἐγείρειν; ἢ
λεπτεῖς καθαίρειν; ἢ δ' αἰμόνας ἀπελαύνειν; ἐδ' ἐν
εἶπε τῶτων, ἀλλὰ πάντα ἐκείνα παροδραμῶν, ἐν τῷ
τῷ γνώσον) πάντες, φησὶν, ὅπ' μαθηταὶ μὲ ἔσε, εἰ
ἀγαπᾷτε ἐκλήλυσ, Ἐκείνα μὲν γὰρ τ' αὐτῶν χρίσ-
τός ἐστι δῶρα μόνης, τῷ τοῦ ἵ κ' τ' ἀνθρωπίνης σπαρδῆς
ἐστὶ κατ' ὅρτωμα. Τὸν ἵ γ' ἡνῶον ἔχ' ἔτω τὰ ἄνωθεν δι-
δόμνα δῶρα χαρκατικίζεν εἰώθεν, ὡς τ' οἰκείων πό-
νων τὰ κατ' ὅρτωμα.

167. Διότι ὅτι ἀπὸ τῶ σημείων, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἀγα-
πης γνωρίζεται φησὶ τὰς αὐτῶ μαθητὰς ὁ Χριστός.
Ταύτης γὰρ παρῆσθ, ἐδ' ἐν μέρει φιλοσοφίας ἐκείνη
τῷ κεκτημένῳ, ἀλλ' ὁλόκληρον ἔχῃ, ἔ παντελῇ, κ' ἡ
ἀπὸ τῆς μὲν τῷ δ' ὅτι τῷ ὡς αὐτῶ ἔν, ἀπ' ὅσης αὐτῆς,
ἐρημὸν πάντων ἐστὶ τ' ἀγαθῶν. Λόγῳ ἀπὸ τῶ ἀκατα-
λήλπτῳ.

LXXI. 168. Μέγα ὅπλον δύχῃ, θησαυρὸς ἀνελ-
λιπής, πλῆτ' μὴδέποτε δαπανώμεν, λιμὴν
ἀκύμαντον, γαλήνης ὑπόθεσις, κ' μυρίων ἀγαθῶν
ρίζα, κ' πηγὴ, κ' μήτηρ ἐστὶν ἡ δύχῃ, ἔ αὐτῆς τ' βασι-
λείας δυνάτω τέρα. Πολλὰ κ' ἐν αὐτῶ τ' τὸ ἀφ' ὅθῃ
ματ' ἀεικαίμους πυρέττον, κ' ἐπὶ τ' κλίνης κειμένους
κ' φλεγομένους, παρεστήσαν ἰατροί, δδρυφόροι, τερά-
ποντες, εργατηροί.

169. Καὶ ἔτε ἰατρῶν τέχνη, ἔτε παρεσσία φί-
λων, ὅτι οἰκετῶν ἀφ' ὅθῃ, ἔ φαρμάκων δαψίλειαι,
ἔ πολυτέλεια παρὰ σπουδῆς, ἔ χρημάτων πειρασία,
ὅτι ἄλλο ἐδ' ἐν τ' ἀνθρωπίνων ἰσχύος παρὰ μυστήσας
τῷ ἐπικειμένῳ ἀρρώσταν. Ἐὰν δέ τις παρρησίαν
ἔχων

ἐχων πρὸς τὸ θεὸν ἐπέλθῃ, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἁψηται
μόνον, καὶ καὶ ταράξῃ ὑπὲρ αὐτοῦ πειθήσῃ τῷ δούλῳ, ἅπα-
σαν τῷ ἀνθρώπῳ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐφυλάξῃ δουλεῖ.

170. Καὶ ὁμοίως ὅτι ἔχουσεν ὁ πᾶσι, καὶ τὸ
 ἀφαινεῖν πᾶσι, καὶ ἡ ἐμπειρία ἐπιτήρησις,
 καὶ ὁ βασιλείας ὄγκος, τὸ ἔχουσεν ἐνὸς πένητος
 πολλάκις καὶ πᾶσι δούλῳ. Εὐχὴν δὲ λέγω, ἃ
 πᾶσι ψυχῇ τῶν καὶ ἀφαινεῖν γέμουν, ἀλλὰ πᾶσι
 μετ' ἐκτενείας γνωρίζω, μετ' ὁδῶν ἀφαινεῖν ψυχῆς, μετ'
 σωτηρίας ἀφαινεῖν.

171. Ἄυτη γάρ ἐστιν ἡ πρὸς τὸ ἐξαγὼν ἀναβαίνου-
σα. Καὶ κατὰ τὴν ταῦ ὕδατος ἕως μὲν αὐτὴ ἐπὶ ἰσοπέδῳ
φέρηται, καὶ πολλὰς ἀπολαύηται σύρυχωρίας, ὅσην αὐτὴ
πρὸς ὕψους· ἐπεὶ δ' αὖτε αὐτὰ χεῖρες ὀχετηγῶν
κἀπώθεν ὡς ἐσφίγγουσι θλίψωσι, σινοχορέμῳ
βέλγῳ παντὸς ὀξύτερον πρὸς τὸ ὕψος ἐξακοντίζε).

172. Οὐτω δὲ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη Διδάσκουσα, ἕως μὲν
 αὐτὴ ἀδείας διπολαύει πολλῆς, Διδασκῆται καὶ Διδασκῶν ἐκ-
 παίδαν τὴν πραγματικῶν ποδείκταις ἐκταίηεν αὐτὴν σε-
 νοχωρήτη, διπολιτισμική καλῶς, κατὰ τὰς ἐκ δυνάμεις
 πορὸς τὸ ὑψὲς ἀναπέμπτει τὰς δυνάμεις. Λόγω ἐκείνῃ
 καὶ ἀλήθεια.

LXXII. 173. Οἶνον μὴ ἔργαν Θεῷ, μέθη ἢ ἔργον Δαβόλα· ἔχ' ὁ οἶνον ποιεῖ τὴν μέθην, ἀλλ' ἢ ἀσωτία ποιεῖ τὴν μέθην· μὴ Δάβαλλε τῷ Θεῷ τὴν δημιουργημα, ἀλλὰ κατηγάρε τῷ συνδύεα μαγίας. Σὺ ἢ τὴν ἀμαρτόνοντα ἀφείς καλᾶς ἐν δὲ διορθώσῃ, τὴν δ' ἐρεγετῆνα ὑβρίζεις. Ὅταν τοίνυν ἀκέσω μὲν ἱνα ταῦτα λεγόντων, ἐπιστομίζω μὲν αὐτούς.

174. Οὐδ' ὅτι ἡ γρηγορία, ἀλλ' ἡ ἀμετρία τῶν μέθων
παῖς, μέθων τῶν τ' ἡλικῶν ῥίζαν ἀπάντων. Οἶν-
ἔδωκε

ἐδόθη ἵνα σώματ' αὐθένειαν διορθώσῃ, ἔχ' ἵνα
 ψυχῆς ἰσὺν καὶ θαλάτῃ, ἵνα σαρκὸς ἀρρώστειαν ἀνέλῃ,
 ἔχ' ἵνα ψυχῆς ὑγείαν λυμήνῃ. Μὴ τοίνυν ἀμέ-
 τως κεχρημέν' τῇ ᾧ Θεῷ δωρεᾷ, πάρεχε λαβὰς
 τοῖς ἀνάτοις καὶ ἀφελετέροις τ' ἀνθρώπων.

175. Τί γὰρ ἐλαεινότερον μέτης; νεκρὸς ἐστὶν ἑμψυ-
 χ' ὁ μεθύων· δαίμων ἐστὶν αὐθαίρετ'· νόσημα
 συγνώμῃ σκ' ἔχον· πλῶμα δ' ἀπολογίης ἐστερημένον·
 κρινὴ δ' ἡλύς ἡμῶν ἀχρημοσύνη. Οὐ γὰρ ἐν σωστικῇ
 μένῃ ἀχρηστ' ὁ μεθύων, ἔδ' ἐν ἰδιωτικῇς ἐδημο-
 σίοις πτερυγιστ', ἀλλὰ καὶ ἐν ψιλῇ περὶ αὐτῶν
 ἐστὶν ἀηδέστερ', δυσωδίας πνέων. Ἀνδρ. λόγ' α'.

LXXIII. 176. Πλῆσιόν σε ἐποίησεν ὁ Θεός· τί
 σκ' αὐτὸν ποιεῖς πίνῃ; πλῆσιόν σε ἐποίησεν ὁ Θεός, ἵνα
 τοῖς δομοῦροις βοηθῇς, ἵνα καὶ ἀμαρτημέτα λύσης
 καὶ σεαυτὸν ἀλῇ, τ' εἰς ἑτέρους θαψιλείας. Ἐδωκέ σοι
 χρήματα, ἔχ' ἵνα καὶ κλείσῃς ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σκ'.
 ἀλλ' ἵνα ἐκ χρεῶς ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ σκ'. Διὰ τῆτο καὶ τῶν
 κτήσιν αὐτῶν ἀδελφὸν ἐποίησε, ἔχ' ἑμνέμεν, ἵνα ἔν
 τῆτο τ' αὐτὰ μερίας καὶ ἀλύσῃ τ' τόνον.

177. Εἰ γὰρ οὐκ ἔχοντες παρρεῖν οἱ κεινημέροι
 αὐτῶν, ἀλλὰ ἔτι πολλὰς ὀρῶντες ἐκ τ' πράγ-
 ματ' ἡκολούθως ἐπιβλάς, ἕως ἐκκαίον' αὐτῶν
 τ' ἐκείνων πότον, ἃ ἔτι τῶν πλεόντων αὐτοῖς τὸ
 βέβαιον καὶ ἀδιάπλωτον, τί' αὐτῶν ἐφείσταντο; ποίας
 χήρας; ποίων ὀρφανῶν; ποίων πενέτων; Ἀνδρ. λό-
 γ' β'.

LXXIV. 178. Οὐδὲν δαίνει τ' ἀνθρώπων, ἀλλ'
 ἢ ἀμαρτία μένη ἔτι πῖνα, ἐνός, ἔχ' ὕβρις, σὺν
 ἐπείρῃ, σκ' ἀπμία, ἔτι πάντων δοκῶν ἔχαστον ἵνα
 τ' κακῶν, ὁ θάνατ'.

Ὀνόματι γὰρ ταῦτα μένον ἐπὶ
 ταῦτα

τοῖς φιλοσοφεῖσι· συμφορῶν ὀνόματι, πραγμάτων
ἐρημῶν ἢ ἀληθῆς συμφορῶν τὸ πρῶτον Θεῶν, καὶ
ποιήσας ἢ μὴ δεκέντων αὐτῶν. Ἀνδρ. Λόγ. εἰ.

LXXV. 179. Εἰ πιστεύεις τῷ Χριστῷ, Διὰ τὸ ἔρ-
γων ἐπίδειξόν μοι τίνος πίστις. Πῶς ὁ ἐπιδείξει Διὰ τὸ
ἔργων τίνος πίστις; Ἐὰν καὶ φρονῇ θανάτου. Καὶ γὰρ
καὶ ταύτη διεδέχηκα μὲν ὅτι ἀπίστων. Ἐκείνοι μὲν γὰρ κα-
λῶς φοβῶνται τὸ θάνατον, ἀναστάσεως γὰρ ἐλπίδα οὐκ
ἔχουσι· σὺ δὲ ὁ πρὸς βελτίονα ὁδὸν ὁδὸν, καὶ πρὸς τὸ
ἐλπίδῃ τὸ ἐκείνῃ φιλοσοφεῖν ἔχων, ποῖαν ἂν ἔχῃς
συγχνώμην πρὸς ἀναστάσεως μὲν θάρρους, ὁμοίως δὲ τοῖς
ἀπίστοις τῇ ἀναστάσει, τὸ θάνατον δεδουκώς; Τῷ αὐ-
τῷ Λόγῳ.

LXXVI. 180. Ὁ πρὸς ἐπὶ τὸ φάρμακον τὸ παρὰ
τῷ ἰατρῷ, καὶ ἡ θερμότης, καὶ τὸ πῦρ, τὰ τῶν ἡμιμαρῶν
παρὰ τῷ Θεῷ. ὥς πρὸς γὰρ τὸ πῦρ πολλάκις ἐπαγ-
μῶν καὶ τῶν νομῶν καλύψας, καὶ τὸ σιδήριον ἀφα-
ρεῖται τῶν σηπεδόνα, ἔχον μὲν ὁδὸν ὡς, παρέχον δὲ ὠφέ-
λειαν· ἔτι καὶ λιμὸς, καὶ λοιμὸς, καὶ ὅσα καὶ δεκένται
εἶναι, ἀπὸ σιδήρος καὶ πυρὸς ἐπαίρουνται τῇ ψυχῇ, ἵνα
τῶν νομῶν ὅτι νοσημάτων καὶ τῶν ἐκείνων τῶν σωματίων
καλύψας, καὶ βελτίονα ἐργάσῃ. Λόγ. ζεῖ.

LXXVII. 181. Ἡ μετάνοια δεινὴ καὶ φοβερά τῷ
ἀμαρτωλῷ, φάρμακον δὲ πημεμελημάτων, διαπά-
νημα δὲ παρανομῶν, ἀνάλωμα δὲ δακρύων, παρ-
ρησία πρὸς Θεόν, ὅπλον καὶ τῷ Διὰ βόλῃ, μάχη καὶ
ἀποτέμνεσθαι αὐτὸς τῶν κεφαλῶν, σωτηρίας ἐλπίς,
ἀπογνώσεως ἀνάγκη. Αὕτη δὲ ἔργον ἀνοίγει, αὕτη
εἰς τὸ παρὰ δεισὸν εὐσέβειαν, αὕτη δὲ Διὰ βόλῃ πει-
νέται. Λόγ. δὲ πρὸς μετάνοιαν.

LXXVIII. 182. Μὴ, ὡς ἔχων τὸ κατὰ θεῖον, ἀνα-

Ε

βάλλει

βάλλει τὴν μετὰ τοιαύτην ἀδελον γὰρ τὸ μέλλον· ἀδελφὸν
ἢ αὐτεῖον, ἀδελφὸν ἢ σήμερον, ἀδελον τὸ παρόν. Ὅδοι,
πόροι εἰς μὲν ἐν κόσμῳ· εἰς δὲ ἀπὸ τοῦ, ἀλλὰ ξένοι, καὶ πα-
ρεπίδημοι ἡμεῖς καὶ ἀλλοτρίοι, ἐκ καλῶν καὶ κακῶν
ἐκ ἐχθρῶν, παρὰ τὸν ψυχλὸν. Ἀπαγε-
ναι χρόνον, καὶ καὶ εἰς ῥοπλὴν δανείσασθαι ἐκ δού-
λοισιν.

183. Μὴ τοίνυν, ὃν τρόπον εὐθυμῶντες τὸ πλε-
στον εὖ οἶσιν ἡμεῖς οἱ τὴν ψυχλὴν ἀπαγεύοντες παρ'
ἡμῶν, ἐν ἀκροσίας νυκτὶ, ἐν κακίᾳς ζόφῳ, ἐν πλε-
νεξίας σκοτῶ· ἀλλ' ἐν ἡμέρᾳ νηστείας, ἐν ἡμέρᾳ σε-
μνότητος, ἐν ἡμέρᾳ φιλαδελφίας, ἐν φωτὶ θεοσεβείας,
ἐν ὀρθρῇ πίστεως, ἐλεημοσιωνῶν καὶ δούλων· ἵνα ἡμεῖς
ἀνόντες ἕως ἡμέρας, παρὰ τὴν γὰρ τὴν ἐλεημοσιωνῶν
ἡλίῳ. Λόγῳ δὲ πάλιν νηστείας.

LXXIX. 184. Ὁ τήμερον ἐν ἡμῇ, αὐτεῖον ἐν γῇ
ὁ τήμερον ἐν δόξῃ, αὐτεῖον ἐν θήκῃ· ὁ τήμερον ἐν θρό-
νῳ, αὐτεῖον ἐν θλίψῃ· ὁ τήμερον ἐν τύφῳ, αὐτεῖον ἐν
παύῳ· ὁ τήμερον ἐπὶ βήματι, αὐτεῖον ἐπὶ μετῇ
ἵππῳ· ὁ τήμερον ἐρατῆρος, αὐτεῖον ἀποδότης· ὁ τήμερον
λαμπρὸς, αὐτεῖον πηλός· ὁ τήμερον ἐπίβλεπτος,
αὐτεῖον βδελυκτός· ὁ τήμερον ἐμφανής, αὐτεῖον ἀφα-
νής· ὁ τήμερον σπουδαῖος, αὐτεῖον ἀπείρητος· ὁ τήμερον
ἐπιτάφιος καὶ δεσμός· ὁ τήμερον εὐλογητός, αὐ-
τεῖον ἀφάνης· ὁ τήμερον ὑπὸ καλῶν δούλων φερόμε-
νος, αὐτεῖον ὑπὸ κακῶν δούλων φερόμενος· ὁ τήμε-
ρον εὐειδής, αὐτεῖον δυσειδής· ὁ τήμερον ἐπαχθής, αὐ-
τεῖον εὐειδής. Λόγῳ γὰρ πάλιν νηστείας.

Ἐκ τῷ ἐβδόμῳ Τόμῳ.

LXXX. 185. Ὡς ὡς ἐπὶ τῷ βιωτικῶν ὅτι ἐνθα
 ἄχυσται καὶ χόρσις, ἐδὲ ἐνθα ἄμμις, ἀλλ' ἐνθα χρε-
 σίον ἐμεγαριῖται, ἐκὴ περὶ ταύτην καὶ καὶ πονήσῃ,
 ἐλθῇ, ἐπιχωρύχει συνεχῶς ἐνοχλᾷσι ἐπὶ ἐκ-
 λούσιν· ἔγω καὶ ὁ Διάβολος ἐνθα ἂν ἰδῇ πλεῖστον
 συναγόμενον τὸ καὶ ψυχλὸν, καὶ δύποειαν ἀσεβείαν
 ἐπιτηνομένην, ἐκὴ τὰ μηχανήματα ἵησι καὶ παρσέ-
 γῃ· ἀλλ' ἐὰν οἱ ἐπιτελεσθέντες νόμοι νύφωσιν, ἔμνον ἐδὲν
 ἐλατύνονται ἐντεῦθεν, ἀλλὰ καὶ μέζονα τὸ πλεῖστον τῷ
 ὄρετῃ συνάγασιν. Πρὸς σκανδαλισθέντας κεφ' κβ'.

LXXXI. 186. Μετανοοῖα τὴν πεπρωμένην ψυχλὴν
 αἰσθῆ, τὴν ἀπαποτρεωθεῖσαν Θεὸς πάλιν φιλῶν
 κατήσῃσι. Μετανοοῖα τὴν ἐπισυμβάσαν τῇ ψυχῇ σκο-
 ζομένην ἀποσοθεῖ, καὶ τὴν νεκρῶσιν ἀπελαύνῃ. Με-
 τανοοῖα τὴν κατηραμένην ψυχλὴν ἀνεγείρῃ, τὴν χω-
 λούσαν ἀνορθοῖ, τὴν συνεπεμμένην ἰάται, τὴν
 πετραυραμένην ὑγιαίνει. Δράμωνες παρὰ τὴν
 μετανοοῖαν, τὴν τῷ βασιλείᾳ ἀσέξοναν, τὴν τῷ ἁμαρ-
 τῶν ἐξαλειψίμενον, τὴν τῷ σωτηρίας μητέρα. Ὁμιλ.
 ἐβ', ἢ περὶ μετανοίας.

LXXXII. 187. Ὡς μετανοοῖα, τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον
 καὶ αἰώνιον καὶ σθεννέουσα, ἐπὶ τὸ σκώληκα τὸ ἀντί-
 μῆτον ἐδαφίζουσα, καὶ τὸ καὶ τὸ ἀφελγὲς ἐξομολό-
 γουσα καὶ φωπίζουσα. Ὡς μετανοοῖα, τῷ καὶ ψυχῇ
 ἀρραγές, πόλις πεπυργωμένη, ἐν ἣ Πατὴρ ἐὶ Υἱὸς καὶ
 ἅγιον Πνεῦμα βασιλεύει. Ὡς μετανοοῖα, ἡ τὸ κέντρον
 τοῦ θανάτου λύουσα, καὶ τὸ Διάβολον ὑπὸ πόδας φέ-
 ρουσα, καὶ τὸ δράκοντα ἀνιχνεύουσα, καὶ τὸ Χερσὶν ἀνιχνεύου-
 σα, καὶ ζωὴν ἐξαιθεῖσα.

188. Ὡς μετανοοῖα, ἡ ἐν τῷ πένθει χαρὰν αἰσθάνου-
 σα.

λασαι, καὶ ἐν τοῖς δάκρυσιν ἀγαλλομένη, καὶ διὰ δακρύων τὰ αἰώνια δάκρυα φέρουσα· ὧς μετάνοια, ἡ ἐν δάκρυσι παύουσα, ἐκ τῆς ἀγαλλιάσεως τρεφίτοια. ὧς μετάνοια, ἡ ἐν τῷ σέκκῳ τῶν ἐξασπασσάντων τοῦ Χριστοῦ μνηστρυμένη.

189. Ὡς μετάνοια ἡ τὴν τρεφόντων τὴν καρδίαν ἐλαύνουσα, καὶ τὸν τόνον καὶ χαρὰν τῆς ἀγνείας ἐμβάλλουσα· ὧς μετάνοια, ἡ τῶν δυσωδίων τῆς ἀμαρτημάτων ἀποσμήνουσα, ἐκ τῶν δυσωδίων τῆς καθεστρωμάτων σολίζουσα· ὧς μετάνοια ἐρλῶν συνόικε, Φιλίας ὁμόσκυβε, ἀγάπης ὁμόζυγε. Τὰ αὐτὰ λόγῳ.

LXXXIII. 190. Ὡς ἀγάπη ὁ γέλων σύμμετος, πατέρων συντροφία, παρθενῶν σύσκυτος, μαρτυρῶν συνάθλτος, ἀποστόλων σύγχρητος, ἐκκλησίας συνδεσμεύτος. Ἀγάπη πόλεμον ὅσον οἶδεν, ἐχθρὸν ὅσον ἐχθρὸν, ἐρλῶν βραβύς. Ἀγάπη φονεὺς θυμὸς πρῶτος, λογιὸς λαὸς σεμνὺς. Ἀγάπη ἡ ἐν πνεύματι καὶ χαρᾷ, καὶ ἐν ταπεινῇ καρδίᾳ καθεστῶσα.

191. Ἀγάπη μέλιτος καὶ γάλακτος γλυκύτερα, ἢ μόνον ἐν τῷ σώματι τὸ γλυκὺ ἔχουσα, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας. Ἀγάπη, διὸ καὶ ὁ Θεὸς τὴν ἑαυτῆς ὁὐκ ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἡσέμεν. Ἀγάπη τὰ ἐκ κινδύνων καὶ ἐκ γλῶσσης καὶ θάλασσαν ὑπερνέειν ἐδιδάξεν. Ἀγάπη μαρτυρᾷς τελειοῖ, μακαριοῖ, σεφανοῖ. Ἀγάπη τὸν πνευσίον, ὡς ἑαυτὸν ὁρᾷ, καὶ τὰ ἴδια πᾶσι κοινὰ ἡγάται.

192. Ἀγάπη τῶν ἐνδύων τῶν πνευσίων ἰδίαν πᾶσι· ἀγάπη κοινῶς τὰ περὶ πάντων πᾶσιν ἰσᾷ, πνεύματι καὶ ἰδιότητι. Ἀγάπη τῶν πεπικρασμένων ψυχῶν γλυκαίνει, τῶν πεθιμμένων τρεφισκεύει, τῶν περὶ πνεύματι ἀναθάλπει. Ἀγάπη ἀσβεστον λαμ-

πύου

παῖδα τὴν παρθενίαν ἀφαιρέσει, ἡ τὴν ἰδίαν ἀφαιρέσει·
ζήτει ζήτει. Ἀγάπη τὴν τὴν βασιλείαν ἡρώας αἰοί-
γῃ, καὶ τὴν παρθενίαν σεφανεφόνον ἐσάγῃ, καὶ τὴν ἐν
σεμνῷ γάμῳ βίβῃς ἐσελθεῖν ἐκωλύει.

193. Ἀγάπη τὴν ἐλεημεσίαν τὴν φιλή. ἡ τὴν αὐ-
τῆς γεωργίαν σεφάνους χρυσωγῆς ἐποιμαίνει. Ἀγάπη
ὑπερηφανίαν ἐκκοιδοῖ, ἀπένες ἡ δοξάζει. Ἀγάπη
κακοδοξίαν φέρει, βλοχίαν ἡ σέρει. Ἀγάπη αἰ-
δώς καὶ γυναικῶς γάμῳ σαναφένους ὁρμονοῖν συρ-
βελούει, χαλεπὸν ἡ ἀπὸ ἀκλήλων ἐποτετελεῖ. Ἀγά-
πη τὴν πατέρα φιλεῖ τὴν τέκνα ἀσπείρει, καὶ τὰ
τέκνα δελεῖν ὡς δεσπότης τοῖς γενεῦσιν.

194. Ἀγάπη τὴν δεσπότην ἐλεῖν ἔχει πα-
ρακαλεῖ ἀπὸ τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν οἰκίαν ὑπεργαῖν
τοῖς δεσπότης ἀδόλως παραγνῇ. Ἀγάπη τὸν φό-
βον ἐξωθήσει, ἡ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίαν ἐν-
σπνίζεταί. Ἀγάπη τὸ σῶμα παροῦς, τὸ πνεῦμα
θερμαίνει, τὴν ψυχὴν λουκαίνει. Ὁμιλ. ιθ', ἡ πρὸς
ἀγάπης.

LXXXIV. 195. Ἐλαβες σῶμα παρὰ τοῦ κτίσαν-
τός σε, πέντε ἀποθήσειν εἰς τὴν τὴν ζωῆς χρείαν οἰκο-
νομήματα· εἰς ἡ δὲ αὐτῶν ἐλευθέρων καὶ αὐτόνο-
μοι, ἀλλ' ἐπάση δέλη ὑπὸ νόμον ἐσὶ. Καὶ πρὸς τὸ
ἀκέραιον ὀφθαλμός. Βλέπει φησὶ, καὶ θεώρει, ἡ βλέπει
καλόν. Ἡλιον πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν φωτίζει, καὶ
σελιώων τὴν σκηνωπὸν καὶ σοφῶδες τὴν νυκτὸς καταν-
τάξουσιν, τὴν ἀλλὰ ἀσέρας ἐπὶ πολὺ δὴ, ἐδὲ αὐτῶν
καὶ ἡμῖν τὸ παρ' ἐαυτῶν φῶς χρηστῶς, πᾶσι τὸ
καλόν ὁ ἔλαχον ἀπὸ τῆς δόξης.

196. Θιῶν γὰρ πᾶσι πᾶσι ἀνθρώποις καὶ βοτάναις

ναὺς κρηῶσαι, γαίλαος ἀνὴρ πλωτὴρ ὡς πεδίοι, ὅταν εἰς καθαρὰν γαλήνην παύῃ. Εἰς τὰ ταῦτα καὶ τοιαῦτα κρηῶς κέχρητο τὰ ὄρεα. τὰς δὲ ἄλλας θείας, ὅσαι διὰ τὸ ὄψεσθαι τὴν βλάβην ἐπιδείγναι τῇ ψυχῇ, φεῦγε καὶ παράτρεχε, καὶ ἐπιπέθουσαν τὴν καὶ λυμμαιῖνα μὴ βλέπῃς· βέλῃον γὰρ σκοπίσαι τὴν ἀφ᾽ ἧς, ἢ τὰν τῶν ἔργων τὸ σκοπῆσαι τὴν αἰτίαν παρέχει.

197. Ἐχθρὸς καὶ ἀκρόασις παραφελμεῖται καλυπτικῶς καὶ κῆς ἀκρόασις· χρὴ γὰρ αὐτὴν, ὅταν μὴ ἴδῃ ἀγαθῶν ἀκρόασις, ἀναπεπαισμένη εἶναι, καὶ νενεχῇ, καὶ δι᾽ ἐαυτῆς τῇ ψυχῇ παραπέμπῃ τὸ συμφερόντων λόγων τὴν ἀφ᾽ ἧς. Εἰ δὲ τῆς κακίας ἕτερος· λοιμὸς καὶ φθόρος· πλεονεξίας αὐτῇ, ἐπαντλεῖν μέλλοι τὴν ἀμαρτίαν τὸν βόρβορον, δὲ φεύγειν αὐτὴν ὡς ἰοδόλον θηρίον.

198. Σωφρονεῖται καὶ ἡ γλῶσσα καὶ τὸ στόμα καὶ λαλεῖται τὰ δίκαια, τὸ δὲ ἀπηγορεύον ἀπεχέσθαι, λοιδορεῖν, συκοφαντεῖν, κατωργίας ἀδικεῖν, κατὰ αἰῶς τὸ ἀδικεῖν, βλασφημίας τὸ πρὸς τὸν Θεόν, φθνεσθαι ὅσα εὐφημοῖ, ὅσα εὐπεθεῖ, ὅσα πρέξων ἀγαθῶν ἔχῃ τὴν συμβουλίαν. Καὶ λεγέτω πᾶς ἀνθρώπος τὰ τὸ ἱεροφάντα· Εἶπα, φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου, τὸ μὴ ἀμαρτανεῖν με ἐν γλώσσῃ μου.

199. Μεμνήσθαι καὶ ἡ χεὶρ τὸ ἐνθλῶν, ἵνα μὴ πάντων ἀκωλύτως ἀπῇται· ἐκτρέφεται ὡς ἐλεημοσύνη, μὴ πρὸς ἐρεπηνίαν· τηρεῖται τὰ ἴδια, μὴ συναγέτω τὰ ἀλλότρια· ἀπῇται σιμῶντων νόμων καὶ κεκοσμημένων δι᾽ ἀγαθῆς ἐπισκέψεως, μὴ τὸ σφαιρῶντων καὶ τὸ πηρεῖαις ἐχολακότων. Λόγος β΄.

LXXXV. 200. Κακὸν ἡ ἀπιστία, βυθίζει τὸν νῦν· πίσις μετ᾽ ὀφθαλμοῦ τὸν εἰς ἔργον. Ἡ ἀπιστία τυφλοῖ τὴν ψυχὴν, ἡ πίσις φωτίζει τὰς λογισμὰς. Ἡ

ἁπείλα καὶ τὰ ὄρα τὰ παροῦσ' ἢ πίσις καὶ τὰ ἀόρατα
κατοῦσ' ἢ ἀπίσ'· πάντα πασιν ἄγνοῦσ'. Λόγῳ γάρ·

Ἐκ τῆς οὐδ' οὗ Τόμῃ.

LXXXVI. 201. Ὡς ὡς ὅταν χωρεῖς Θεὸς ἐν
ποιῶν, καὶ ἅπαντα ἢ λεία καὶ ῥάδια, βάρβαρα καὶ
κερμενες καὶ μυρίαις ἐν αὐτοῖς δόποτιχίας ὁρίσκο-
μεν· ἕως ὅταν παρῇ καὶ συνεφάπτηται, καὶ ἅπαν-
των δόποτιχας ἢ τὰ περὶ κείνους, ἅπαντα λεία καὶ ῥά-
δια γίνεται. Μηδὲν ἂν μήτε ποιῶν, μήτε λέγω-
μεν, πρὶν ἢ τὸν Θεὸν χαλεπῶς καὶ παραχαλεπῶς συν-
φάσασθαι ἢ ἐν χερσὶν ἡμῶν ἁπάντων. Λόγῳ γάρ·
Ποίας δὲ ἄλλας γυναικας.

LXXXVII. 202. Οὐχ ἕως ἡμῶς ποιεῖ λαμ-
πρὲς κατορθωμάτων μνήμη, ὡς ἢ ἢ ἁμαρτημάτων
μνήμη. Μᾶλλον δὲ ἢ μὲν κατορθωμάτων μνήμη ἢ
μόνον ἢ ποιεῖ λαμπρὲς, ἀλλὰ καὶ αἰσχύνῃς πληροῖ καὶ
καταγνώσεως· ἢ δὲ ἢ ἁμαρτημάτων μνήμη παρρη-
σίας ἡμῶς ἐμπύπλησι καὶ δικαιοσύνης πολλῆς. Λό-
γῳ, Ὅτι χρήσιμον τὸ κατορθοῦν ἢ οἰκείων ἁμαρτη-
μάτων.

LXXXVIII. 203. Κατὰ ὡς ὁ πικρὸς φάρμακος
τοῖς κακασίτοις διδῶς, καὶ τὰς πονηρὰς ἐκκαθαίρων
χυμῶς, διεγείρει τὴν κατὰ βελήνῃν ὁρεξίν, καὶ μετ'
πλείονος παρὰ σπουδῆς ἢ πρὸς τοῦ Θεοῦ
ἁπείλας τρυφῆς ἕτοιμα καὶ ὁ πικρὸς λέγων ῥήματα, καὶ
καταφρων τὰς πονηρὰς λογισμῶς ἢ ἀλνοίας, καὶ τὸ
βαρὺ ἢ ἁμαρτημάτων δόποτιχας δόποτιχας φορτίον,
δίδωσιν ἀναπνεῦσαι τῷ σῶματι δόποτι, καὶ μετ' ὅσον
δὸν δὲ δόποτιχας δὲ σῶματι παρὰ σπουδῆς ἢ δε-
σποτικῶς. Τὰ αὐτὰ λόγῳ.

LXXXIX. 204. Κατά τῃς ἐν χωρίῳ νοτιῶν ἐχόντῃ, ὅπως αὐτὸν Διὰ σκάφη, πηγαὶ πανταχόθεν ἐκπηδῶσιν· ἔγωγε καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν θείων γραφῶν, ὅπως αὐτὸν Διὰ νοίξης, ποταμοὺς ἐξιόντας ὅψιν πολλὰς. Ὅμιλ. εἰς τὰ τῶν περὶ ἁγίων, αὐτῶν ἐμπνέων, κ.λ.

XC. 105. Μὴ μοι τὸ ἐπὶ ὀχήματι ἐπὶ κρητὴν ἔλθον, ἔπειτα ὁ φῶς ἀνασπῶντα, ἔπειτα πολλὰς ἐχόντα δορυφόρους, μήτε τινὲς ζώνων, καὶ τινὲς κήρυκας φωνῶν. Μὴ ἐντεῦθεν μοι τὸν ἄρχοντα χαρὰ κτελείσης, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς κατὰ σῴσεως καὶ τῆς ψυχῆς.

106. Εἰ τὸ ἐαυτῶν πατρὶν ἀρχή, εἰ τὸ νοσημάτων ἀπειγίνεται οἷον, εἰ χρημάτων ἐπιθυμίας κρατεῖ, εἰ σωματικῶν ἀκρόασις ἐρωτῶν ὑπέταξεν, εἰ μὴ τήκεται φθόνος, εἰ μὴ σύρεται τῷ χαλεπῷ τῆς κενοδοξίας παύσει.

207. Εἰ μὴ δέδοικε καὶ τρέμεν πενίαν, εἰ μὴ τινὲς πρὸ τοῦ σκυθρωπότερου μετὰ βολῶν, εἰ μὴ ἀποτέθηκε τῷ δέφτερόν. Τοιούτων μοι δάξον τὸν ἄρχοντα· τῷ τῷ δόξῃ. Εἰ δὲ κρατεῖ μὴ ἀνθρώπων, δελεῖται δὲ πάντες, πάντων ἀνθρώπων δελικώτερον τὸν τοῦτον εἰποιμὶ αὐτῷ ἔγωγε. Ὅμιλ. αὐτὸ τὸ μελλόντων ἀπολαύσεως.

XCI. 208. Τί ποιεῖς ἀνθρώπε; Ἐσθῆτος συζητῶν, μὴ αὐτῶν ἀμαρτημάτων, καὶ θυμὸς πολλοῖς τινὲς Διόνοισιν; Ὅτε πάντων ἡμερωτέρως εἶναι χρὴ, δεσπότῃ Διὰ λεγόμενος, ὑπὲρ οἰκείων πολλοῖς μελεμαῖων παρακαλῶντας, ἔλεον, καὶ φιλανθρωπίαν, καὶ συγγνώμην αὐτῶν, τότε ἀρετὴ μετὰ, καὶ πρὸς θεοῦ δόξαν ἐκπίπτουσα, ἔπειτα πικρίας τὸ σῶμα πολλοῖς μετὰ;

209. Καὶ πῶς δουλοπρεπὲς, εἰπέ μοι, τὸ σωτηρίας ἐπιτυχῆν, χῆμα μὴ ἰκετῶν ἀρετῶν ἀνδρῶν, ῥήματα δὲ ἀπονοίας φέροντες, καὶ κατὰ ἐαυτῶν παροξυνόντες τὸ δεσπότην; εἰσῆλθες πρὸ οἰκεία θεοπροπῆσι τῶν ματῶν.

μετα, ἐχὶ τὰ δ' ὡλητόν χαλεπώτερον ἐργάσαιτο.

210. Ἰλασμεῖ καὶ εἰς οὐχὶ καὶ εἰς, καὶ σε-
ναγμῶ, ἐχὶ ὀργῆς. δακρύων, ἐχὶ θυμῶ· καὶ αὐτοῦ, ἐχὶ
ἀγανακτήσεως. Τί συγχέεις τὴν τάξιν; τί σω-
τῶν πολεμῶν; Τί καὶ αὐτοῖς σε τὴν οἰκοδομίαν;
Ὁμιλ, ὡς δ' ἔμην δ' ἀποκρίσιν ἰνὰς ἐαυτῶν.

XCII. 211. Μηδὲν ἔσω γυναικὶ ἀνδρὸς ἡμιώτε-
ρον, μηδὲν ἀνδρὶ γυναικὸς ποθεινότερον. Τὸ πάν-
των ἡμῶν συγκερατῆ τὴν ζωὴν, τὸ ὁμογεῖν γυναι-
κα πρὸς ἀνδρα τὸτε συνέχῃ τ' ἡσυχίαν ἀπαύλα. Κα-
θαὶ γὰρ δ' ἔμελλε σαλευθῆναι, πᾶσι ἡ οἰκοδο-
μὴ καὶ φέρεται. ἔτω καὶ γάμων καταστάζοντων, ἅπας
ὁ βίῃ ἡμῶν ἀνατρεῖται.

212. Ὅρα γὰρ, ὁ κόσμος ὅτι πόλεων συνέστη-
κεν, αἱ πόλεις ὅτι οἰκίαν, αἱ οἰκίαι ἐξ ἀνδρῶν καὶ
γυναικῶν. Ἀντὶ τοῦτο ἐπισέλη πόλεμος μετὰ τοῦ
τ' ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, εἰς τὰς οἰκίας ἐσθλὴν
ὁ πόλεμος. Τῶν δ' παραπομπῶν, καὶ αἱ πόλεις
ἀνάσταται γίνονται· πόλεων δ' καταστάζοντων, καὶ τὴν
οἰκοδομίαν πᾶσαν ἀνάγκη παραχρῆς ἐμπεπλήσῃ, καὶ
πολέμῳ, ἐμπεπλήσῃ. Τῇ αὐτῇ Ὁμιλίᾳ.

XCIII. 213. Καθαὶ γὰρ γυναικῶν ὅτι ἀπο-
λαύουσι χρεῶν, χρεῶν καὶ ὑλομανεῖ· ἔτω δ' ψυχὴ
πνέουσα ὅτι ἀπολαύουσα διδασκαλίας, ἀκρί-
βας καὶ τριβόλας ἐκπέμπει. Εἰ γὰρ ἡμεῖς οἱ κατὰ
ἐκείνῃ ἡμέρᾳ τ' ἀποφνητῶν καὶ ἀποφώνων μετέχοντες
ἀκρίβειας, μόλις κατέχοντες θυμὸν, μόλις χαλινῶ-
μεν ὀργὴν, μόλις καὶ ἐκπομπὴν ἐπιθυμίαν, μόλις
ἐκβάλλομεν τηκεδὸνα φθόνον· ἐκείνοι οἱ μηδέποτε
ταύτης ἀπολαύοντες τ' ἰατρίας, μηδὲ τ' θείας ὑπα-
κούου.

κόντες φιλοσοφίας, ποίαν σωτηρίας ἐλπίδα ἔχουσιν,
εἰσέμει; Ἐν ἐπιλήσει καὶ τῷ ἀπολειφθέντων.

XCIV. 214. Ὡς περ τὸ ἀπὸ φροσύνης ἀπέσις,
καὶ ἡ πασιάν τις τὴν λοιπὴν δρετὴν κατωρδύσῃ, εἰ-
κὴ, καὶ μάλιστα, ἔς εἰς ἔδεν δέον ἐστὶ πεπονηκώς, καὶ
ἐκείνον τὸ ἐπὶ τὸ ψάμμος τὴν οἰκίαν οἰκοδομήσωντα,
ὃς τὸ μὲν πόνον ὑπέμεινε, ὅς ἡ κέρδους ὅσον ἀπάναντα,
ἐπὶ δὲ τὸν θεμέλιον ἐκατέβαλεν ἀσφαλῆ· ἔτις ὁ χω-
ρεῖς ταπὶ φροσύνης οἰκὸν μετῶν ἀγαθόν, ἀπώλεσεν
ἀπάναντα, καὶ διέφθαρε. Τῇ αὐτῇ Ὀμιλίᾳ.

XCv. 215. Τοιαύτη τὸ ὑπερηφάνιας ἡ φύσις,
τὸ ἀγάπης ἀφῆρη γίνουσι συνδέσμων, καὶ τὸ πωλησίον
ἀποχίζῃ, ἔκαστος ἑαυτὸν ἐκείνου εἶναι ποιεῖ τὸ κατη-
μύρον αὐτῶν. Καὶ κατὰ τὸ πῶς φησὶ καὶ ἀγα-
λὺς τὴν οἰκοδομὴν· ἔτι δὲ καὶ ψυχὴ φουσηθεῖσα, τὸ
πρὸς ἑπερὶ συναφείας ὅσον ἀνέχεται. Τῇ αὐτῇ
Ὀμιλίᾳ.

XCVI. 216. Κατὰ τὸ πῶς πῦρ εἰς ἀκάνθας ἐμπε-
σόν, ἀφανίζῃ ῥαδίως αὐτάς· ἔτι καὶ λογισμὸς συνε-
χῶς παρ' ἑαυτῷ ἀειρέφῳ πᾶσι πεπλημμελημένοισι
ῥαδίως αὐτὰ ἀποκλύσει, καὶ καὶ ἀδύ. Λόγῳ, ὅτι καὶ
σιμὸν τὸ κατηγρεῖν τὸ οἰκίαν ἀμαρτημάτων.

XCvII. 217. Οὐκ ἔστιν ἀγκυρὴ κατηγρεῖν
ἀμαρτημάτων, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ δρετὴ. Εἰ μὴ δι-
καιοσύνη καὶ δρετὴ ἴσῃ, ὅσον ἂν μειοδὸν ἔθηκεν αὐτῇ ὁ
Θεός. Ὅτι γὰρ μειοδὸς ἔχῃ ἡ ἐξομολόγησις, ἀκασὸν ἴδῃ
φῃσι· Λέγε σὺ ταῖς ἀνομίαις σε πρῶτον, ἵνα δικαιο-
θῇς, Ἡσ. μγ', κέ.

218. Τίς ἀγκυρὴ ἔργον, ἀφ' ἧς γίνῃ δικαιο-
σύνη ἀγκυρὴ ὁμολογήσῃ ἀμαρτημάτων, ἵνα λύσῃ
ἀμαρτημάτων; Μὴ γὰρ ἀφ' αὐτοῦ κελεύθῳ ὁμολογήσῃ,
ἵνα

ἵνα κολλάσῃ· ἔχ' ἵνα κολλάσῃ, ἀλλ' ἵνα συγχωρήσῃ. Τὰ αὐτὰ λόγῳ.

XCVIII. 219. Κόλασις Παύλου μεία, τὸ τ' ἀγάπης τ' Χρυσόστομος ἀποτυχῆν. Τὸ αὐτὰ γέννα, τὸ το ἡμωρία, τὸ το μυρία κακὰ. ὡς πρὶν ἐκ ἀπολαύσεως τὸ ταύτης ἐπιτυχῆν, τὸ το ζώη, τὸ το κῶσμος, τὸ το παρόντα, τὸ το μέλλοντα, τὸ το ἐπαγγελία, τὸ το τὰ μυρία ἀγαθὰ· ἕτερον ἢ ἐδὲν τ' μὴ φερόντων ἐν αὐτῇ, ἐδὲ λυπηρὸν, ἐδὲ ἡδὺ εἶναι ἐνόμιζεν· ἀλλ' ἔτι κατεφρόνεν τ' ὁρωμένων πάντων, ὡς τ' καὶ σιπομένης βατάνης. Λόγῳ β' εἰς τ' ἅγιον Παῦλον.

XCIX. 220. Καθὰ πρὶν σίδηρος εἰς πῦρ ἐμπεσὼν, ὅλ' γίνεται πῦρ, ἔτι καὶ Παῦλος τὰ πνεύματα τ' ἀγάπης αἰαφθεῖς, ὅλ' γέγονεν ἀγάπη· καὶ ὡς πρὶν κοινὸς πατὴρ τ' οἰκονομίας ἀπάσης ὢν, ἔτι τις γηλυκῆς αὐτὸς ἐμιμῆτο· μάλλον ἢ καὶ πάντες ὑπερηκόησε πατέρας, καὶ σωματικῶν καὶ πνευματικῶν ἐνεκεν φροντίδων, καὶ χιτῶνα καὶ ῥήματα, καὶ σῶμα ἐ ψυχῇ, καὶ πᾶντα ἐπιδόδωκε ὑπὲρ τ' ἡγιασμένων. Λόγῳ γ' εἰς τ' ἅγιον Παῦλον.

C. 221. Ὡς πρὶν πυρὸς αἰαφθείσης, αἱ ἀκάνθαι καὶ μικρὸν δαπανώμεναι, εἴκεσι καὶ παρεχόμεσι τῇ φλογί, καὶ καθαρῶς ποιεῖσι τὰς δόξας ἔτι δὴ καὶ τ' Παῦλος γλώττης φθεγγομένης, καὶ πᾶντα πυρὸς σφοδρότερον ἐπέσσης, εἴκεν ἀπαῖτα καὶ παρεχώρησε, καὶ δαμόνων θρασυαίαν, καὶ ἔορτα, καὶ πανηγύρεις, καὶ πείσεις ἔφη, καὶ νόμων διαφθοράν, καὶ δήμεναι θυμῷ, καὶ τρυφῶν ἀπέλα, καὶ οἰκείων ἐπιβλαστῶν καὶ ψευδοποσύλων κακουργίαν. Λόγῳ δ' εἰς τ' Παῦλον.